COLECȚIA DETECTIV

JOHN PIERS

STUPEFIANTE

JOHN PIERS

STUPEFIANTE

Versiune 1.0

Colecţia „DETECTIV”

PROLOG

Directorul general al Poliţiei Secrete din Paris, Leon Fallet, ridică privirile, mirat. Obrazul i se coloră uşor.

— Înţelegi, Ferrand? Înţelegi? Mi s-a spus pur şi simplu să închid afacerea Mousquin. Mi s-a întins mâna şi am fost lăudat cu următoarele vorbe: „Munca ta, prietene, a dat rezultatele dorite. Te felicităm. Interese superioare, ne cer să abandonăm pentru un timp orice fel de cercetări. Lămurit?”

Prietenul lui, Ferrand, sta cufundat în fotoliu din faţa biroului negru. Fuseseră colegi de şcoală, făcuseră războiul împreună – şi ori de câte ori sosea în Paris, trecea şi pe la dânsul.

Ce-ai răspuns? spuse el îngândurat.

Fallet zâmbi cu amărăciune.

— Ce-aş fi putut spune? Am fost bătut pe umăr şi mi s-a atras atenţia că… „doar până la alegerile departamentale”... apoi se poate să acţionăm din nou… e vorba de o persoană influentă politică… Mi-am prezentat demisia şi am plecat.

Ferrand se sculă în picioare.

— Bine-ai făcut, Fallet. Şi-acum, dă-mi voie să-ţi spun la revedere. Ne mai vedem noi.

În uşă, se întoarse. Fallet zâmbea, mereu, cu un zâmbet straniu pe buze..

— Mergi cu bine, Ferrand.

1

Trecuseră zece ani…

Accidentul stârnise curiozitatea întregului orăşel Grainville. Se petrecuse de dimineaţă şi domnul Ferrand, împreună cu prietenul lui Martin, vegheau la căpătâiul necunoscutei.

* * *

Fata nu se trezise încă din leşin. Pe perna albă, părul ei blond se revărsase ca o flamură aurie, accentuându-i şi mai mult trăsăturile frumoase şi palide.

Doctorul adus de domnul Martin, Clopin, era un omuleţ mic şi chel, dar iute de mână. Plecat asupra trupului femeii o pipăi, îi ascultă inima, pulsul, apoi ridică brusc capul.

— Trăieşte! strigă el.

Căută în trusă, îi tampona nările eu eter, apoi îi pansă fruntea şi braţele.

— Extraordinar… extraordinar, – murmură el. Maşina e fărâmată – şi ea nu are nimic… doar câteva zgârieturi fără importanţă! Extraordinar!

Şeful postului de poliţie sosi târziu, pe seară; fusese într-o inspecţie. Când i se aduse la cunoştinţă cele întâmplate, holbă ochii, ceea ce pentru el reprezenta o mare surpriză şi, mai ales o profundă meditaţie.

Între timp, fata se trezise şi, lungită pe pat, ţinea ochii închişi. Lângă ea, Ferrand, doctorul Clopin şi menajera domnului Ferrand păstrau tăcerea.

Domnul Ferrand o privea cu pipa stinsă între dinţi. Era o fată de vreo douăzeci şi ceva de ani, de o mare frumuseţe.

Şeful poliţiei intră în odăiţă. Când îl zări, domnul Ferrand veni lângă el şi-i istorisi totul. Plutonierul mormăi aprobativ, luându-şi însemnări.

— Trebuie să vorbesc puţin şi cu domnişoara, – spuse el după ce termină. Se poate, doctore?

Acesta puse o mână pe fruntea tinerei fete. Ea deschise ochii.

— Poţi răspunde la câteva întrebări? Te simţi în stare?

— Da…

Răspunsul veni slab, în şoaptă.

O chema Geneviève Mousquin. Avea douăzeci şi doi de ani, era dactilografă, momentan fără post, fapt obişnuit în Franţa bântuită de şomaj, din acea vreme. Maşina cu care suferise accidentul îi fusese dăruită de un prieten, Roger Dük, din Paris. Mama îi murise, la fel şi tatăl – în război. Venise spre mare, dar nu observase colţul. Restul nu-l mai ştia; unde se află?

I se spuse. Ea întoarse ochii spre Ferrand.

— Mulţumesc domnule, sunteţi prea bun.

Apoi, istovită, închise ochii. Doctorul găsi că întrevederea s-a terminat. Jos, la un păhărel de rom „Jamaica”, poliţistul spuse, dând lichidul arzător pe gât:

— Cazul e simplu: accident, din fericire fără urmări. Voi controla şi spusele domnişoarei. Mai trec mâine, să dresăm cuvenitul proces-verbal. O ţineţi la dumneavoastră? i se adresă el lui Ferrand. Poate ar fi mai bine s-o duci la spitalul din Caen.

— Cu permisiunea doctorului, domnişoara Mousquin va rămâne la mine, spuse Ferrand.

— Da, sigur că da, aprobă Clopin, ridicându-se. Mare nenorocire că n-avem, şi noi aici, măcar, un dispensar! Cheltuiesc bani pe tot felul de prostii inutile, fără să ţină socoteală de lipsurile imediate!

— Mergi, doctore? întreabă plutonierul. Sunt cu brişcă şi pot să te las în drum.

Rămas singur, domnul Ferrand trimise acasă menajera şi coborî în birou, unde se tolăni într-un fotoliu; îşi mai turnă un păhărel de rom şi-şi aprinse pipa. După aceea se sculă, deschise fereastra şi se rezemă de pervaz. Noaptea cu lună poleia grădina într-o baie de cleştar. Dinspre mlaştini se auzea ţipătul cufundărilor. Apoi se

îndepărtă de fereastră şi deschise sertarul biroului. Ceva luci în mâna lui. Era un revolver – pe care, după ce-i verifică încărcătorul, îl strecură în buzunar. Închise fereastra şi ieşi, răsucind cheia în urma lui.

Din ce în ce mai ciudat: el nu ieşi în stradă, ci se furişă spre grădină; acesta făcea unghi drept cu casa. Capătul ei dădea în nişte culturi de legume, iar de-acolo, direct pe povârnişul dinspre Saint-Gerard.

Domnul Ferrand râdea încetişor, sărind gardul şi păşind iute, aplecat printre straturile de varză şi ridichi ale vecinului său.

Luna se ascunsese într-un nor. Povârnişul zăcea cufundat în beznă. Grăbit, el coborî panta fără zgomot şi se opri brusc. De jos, de acolo de unde se afla maşina răsturnată, se auzea o fâşâială ciudată, ca şi când cineva ar umbla cu nişte obiecte metalice.

Pentru o doua oară în cursul aceleiaşi zile, în ochii domnului Ferrand se aprinse o sclipire de veselie.

Se aşeză pe iarbă şi-şi scoase pantofii. Desculţ, cu revolverul în mână, se apropie încetişor de maşină. Da… cineva umbla la ea; o singură persoană: îi auzea înjurăturile înăbuşite.

Dintr-un salt a fost lângă maşină.

— Mâinile sus! – ordonă aspru şi, în acelaşi timp, – lumina unei lămpi electrice ţâşni.

Omul de dedesubt rămase nemişcat, apoi ieşi ridicând braţele. Era un tip micuţ, cu ochii de viezure, îmbrăcat într-un costum de motociclist. Îl privea cu o expresie rea şi cruntă.

— Nu, puiule, fii cuminte, îi spuse domnul Ferrand pe un ton moale. Lasă mâna… n-are niciun rost; poţi să ai dumneata revolver dar am şi eu unul. Afară de asta, sunt iute şi cu gesturi reflexe, capabile să te trimită într-o plimbare unde nu-i nici durere nici întristare… Aşa, văd că eşti rezonabil!

Omul strivi între buze un blestem. Domnul Ferrand îi goli buzunarele şi-i porunci să stea jos. Celălalt se supuse.

— Hei, făcu domnul Ferrand, să stăm niţeluş de vorbă. Nu mă interesează cum te cheamă, dar desigur că eşti în serviciul garajelor *„Dük & Co”*.

Celălalt tresări.

— Vezi? râse încetişor domnul Ferrand. Vezi? Toate le ştiu. De altfel, scrie pe bluză. Ţi se pare ciudat ca cineva să te ameninţe cu un revolver la ora două noaptea dar e şi mai ciudat să găseşti pe altcineva ascuns sub o maşină sfărâmată şi arsă, cotrobăind tot la ora două noaptea… Hai, spune ce căutai: poate contactul?

Mărunţelul nu răspunse.

— Băiete, vocea domnului Ferrand luă un timbru ameninţător, – te avertizez că uneori am şi crize de mânie foarte periculoase. Cam pe timpul ăsta, când luna e ascunsă în nori. Răspunde! Mă vezi că-s desculţ; iarba e udă, pot să răcesc! – şi-i arătă picioarele cu ţeava revolverului.

A fost una din cele mai mari greşeli din viaţa domnului Joseph Ferrand.

Brusc, omul îşi azvârli corpul înainte. Lovit în fluierul piciorului, Ferrand se înclină. În acelaşi timp, primi în ceafă cea mai formidabilă lovitură simţită vreodată. Toate stelele cerului, în mii de culori, îi jucară în faţă şi, mai înainte de a-şi pierde cunoştinţa, auzi pârâitul unei motociclete.

Când se trezi, luna îl lumina ca în toiul zilei. Celălalt dispăruse şi, odată cu el, şi revolverul său. Reţinându-şi un geamăt, pipăind povârnişul, domnul Ferrand merse până la locul unde-şi lăsase pantofii.

Încălţându-se, un zâmbet uşor îi ridică în sus colţul buzelor.

— Ai început să îmbătrâneşti, meştere Ferrand… Şi să te prosteşti!

Pe urmă, se îndreptă spre acelaşi drum pe care venise şi intră în casă.

Şi, ca o împlinire a straniilor întâmplări din acea zi, domnul Ferrand se strecură în aşternut, fluierând un marş din vremea tinereţii sale.

2

A doua zi de dimineaţă, pe la 5, puţinii trecători fură destul de miraţi să-l vadă pe domnul Ferrand gata îmbrăcat, stând pe o bancă în grădină. Între dinţi strângea, pipa, iar pe genunchi răsfoia un vraf de fotografii şi hârtii îngălbenite.

Domnul Ferrand părea cufundat în lectura lor; din când în când, îşi scutura capul şi-şi muta pipa dintr-un colţ al gurii în celălalt; îşi pusese ochelarii. Se părea că tot ceea ce citea era cât se poate de interesant.

La ora 7 intră în casă, unde-l aştepta micul dejun: câteva ouă fierte, – şuncă, marmeladă, lapte şi cornuri proaspete.

Mâncă cu multă poftă. Întrebă menajera de starea fetei de sus – şi fu mulţumit să afle că încă doarme. El va pleca puţin, dar o să se întoarcă pe la 11; să i se dea bolnavei tot ce doreşte, dar să fie ţinută la pat.

Bine dispus, merse astfel până la Oficiul poştal, unde, fu primit cu mare bucurie de domnul Martin, în halat negru de lucru.

— Dragă prietene, începu domnul Ferrand, am venit cu o telegramă, cu rugămintea de a o expedia numaidecât, îi înmână o foaie de hârtie şi-i mai spuse să treacă în cursul după-amiezii pe la el, cu recipisa de plată, acum fiind foarte grăbit. După aceea plecă la fel cum venise, învârtindu-şi bastonul de mâner.

Domnul Martin citi hârtia – şi dădu nedumerit din cap. Cele câteva rânduri scrise pe ea îl mirau grozav. Erau adresate unui oarecare domn Johnny Clipps, Avenue des Champs Elisées 156 şi sunau astfel:

„NOPŢILE CU LUNĂ PLINĂ REVIN, TRIMITE-MI TOATE DATELE REFERITOARE LA COMANDANTUL

SUBMARINULUI Z. 13, SCUFUNDAT ÎN ATLANTIC LA 5 MAI 1917. SE PARE CA TREBUIE SĂ-MI RAD MUSTAȚA DEFINITIV”.

În acest timp, domnul Ferrand ieşise din Grainville şi se oprise cam la un kilometru depărtare de orăşel, în faţa unei bodegi pentru turişti, intitulată „La Turnul de aur”. Ajuns aici, aruncă o privire grăbită asupra unei limuzine albastre ce staţiona chiar la intrare – apoi intră în han. La o masă de lângă tejghea, stăteau doi necunoscuţi. Unul era înalt, îmbrăcat cu un raglan bej cadrilat, cu o bărbuţă încărunţită, celălalt era mic, cu ochi de viezure, într-un costum albastru de motociclist.

Cu paşi mari, domnul Ferrand se duse spre ei. La vederea lui, omul cel mic sări în sus, răsturnând cu un gest brusc sticla cu rachiu de pe masă.

— Într-adevăr, o surpriză plăcută, zâmbi domnul Ferrand. Dar… Dacă nu vine muntele hi Mahomed, se duce Mahomed la munte! Ai uitat ceva ieri seară, şi am venit, ca un om cinstit, să-ţi restitui totul: poftim!

Şi zvârli pe masă o legătură cu chei, o batistă şi o tabacheră de argint, obiecte pe care i le luase din buzunar, cu o noapte în urmă.

Făcu câţiva paşi şi se întoarse din drum.

— Şi încă ceva: schimbă serviciul. De-ar afla stăpânul dumitale c-ai dat de-o maşină stricată şi n-ai fost în stare s-o repari, te-ar concedia imediat… Şi încă fără preaviz! Cred că Dük nu prea se sinchiseşte de aşa ceva! Un om cu bani ca el, nu stă să se uite la un „nenorocit” ca tine! Îmi pare rău că n-ai mai multă demnitate!

Şi salutând politicos, se aşeză câteva mese mai încolo, angajând cu patronul o partidă de şah. Cei doi indivizi plecară în mare grabă; după câteva momente, se-auzi motorul unei maşini ce se îndrepta spre Avranche.

Domnul Ferrand căsca lung.

— Fii atent. Ai turnul şi calul în linia mea de bătaie. Şah! Joci ca o cizmă, frumuşelule!

* * *

La plecare, doctorul Clopin îi spuse lui Ferrand:

— Fata asta are un noroc cum rar se întâlneşte. După câteva zile, va fi în stare să se dea jos din pat. Din mărturisirile ei, ştim că o cheamă Geneviève Mousquin. Cine e? Mă mir că nu vine nimeni să întrebe de ea…

Domnul Ferrand se scărpină gânditor sub bărbie.

— În privinţa căutării, fii sigur, doctore, că până diseară se vor întâmpla multe!

Se părea că existenţa liniştită a domnului Joseph Ferrand se animase brusc.

Cu puţin înainte de vremea prânzului, el se urcă în camera fetei. O găsi singură, privind prin fereastra deschisă, prin care una din ramurile nucului din grădină, aproape intra înăuntru. Domnul Ferrand îşi dădu pentru prima oară seama de acest lucru.

— Bună dimineaţa, spuse el.

Fata tresări şi-şi întoarse ochii spre el.

— Ah, dumneavoastră sunteţi, domnule… Domnule…

— Ferrand, Joseph Ferrand, o ajută el zâmbind. Aş fi preferat să mă cheme Napoleon. Dar, în sfârşit! Cum te simţi?

— Mulţumesc, bine. Aţi fost atât de drăguţ să-mi oferiţi ajutorul dumneavoastră! Nu găsesc cuvinte să vă…

Domnul Ferrand făcu un gest evaziv cu mâna. Apoi o privi drept în ochi.

— Curând o să trebuiască să pleci. Te vei întoarce la domnul Roger Dük, nu-i aşa?

Geneviève Mousquin se albi.

— Eu…

Ferrand se aşeză pe marginea patului. Figura lui căpătase o expresie visătoare.

— Acum zece ani, spuse el încetişor, un om venit din America de Sud, îmbogăţit din comerţul de conserve, trase la un hotel obscur din Paris, la marginea Senei, „*Félicité*” mi se pare, a cărui patroană se ocupa şi cu ghicitul, deh… câştigul unui ban în plus de la proşti! Un domn elegant cum era el, a provocat senzaţie locuind într-un hotel atât de mizer. Doar se aflau atâtea hoteluri luxoase, în plin centru! Dar se părea că acest individ era un tip extravagant.

Abia sosit, dispăru şi, după două zile, se întoarse dar nu prin intrarea principală, ci pe scara de incendiu, care da chiar sub fereastra lui.

În acelaşi timp, în Sena a fost pescuit cadavrul unui bărbat sumar îmbrăcat, care primise câteva lovituri de cuţit. El n-a putut fi identificat, şi probabil că a fost vândut pe câţiva franci Facultăţii de Medicină. Afacerea se închise şi patroana de la „*Félicité*” nu-şi mai zări clientul, plecat fără urme, după ce-şi plătise pe o lună înainte odaia.

Dar acesta apăru scurt timp după aceea, în rue Pigalle, cu un garaj somptuos, pentru spălat, întreţinere şi reparaţiuni de automobile. Dincolo de Ocean, i se spunea „Ger-Gât-Spart”, pentru o anumită predilecţie pe care o avea în mânuitul cuţitului plimbat pe beregatele celor ce nu erau prea simpatici. La Paris, unde numele trebuie ales cu mai multă moderaţie, se înfăţişă ca Roger Dük…

Fata îl privea cu ochii mari deschişi, înnebunită.

Ferrand se ridică şi se apropie de fereastră.

— Roger Dük, repetă el. Nume scurt şi simplu. Nu trebuie să te sperii, domnişoară; eu le ştiu absolut pe toate.

— Cine… Cine eşti dumneata? – bâlbâi Geneviève Mousquin.

— Vă repet numele meu: Joseph Ferrand. Şi adaug: împăietor de păsări şi animale.

Apoi o părăsi, şi n-a mai fost văzut nici la prânz, ci aproape de ora 3, când sosi domnul Martin. Se

retraseră amândoi în birou.

— Atunci, un păhărel de Porto? îl îmbie domnul Ferrand. L-am primit acum câteva zile de la un prieten. Vreau să-ţi spun ceva, Martin.

Oficiantul dete paharul pe gât şi fu numai ochi şi urechi.

— Poţi să lipsești astăzi de la Poștă, începând cu ora 7?

— Să lipsesc? Da… Dar de ce?

— În două cuvinte te lămuresc: în această seară, în această casă, se va comite o tentativă de răpire sau de asasinat.

— O… – şi domnul Martin holbă ochii, gata să cadă jos.

— Da. O tentativă de asasinat, adresată fie umilei mele persoane, fie domnişoarei Geneviève Mousquin.

Domnul Martin nu mai înţelegea nimic.

— Nu-ţi spun mai mult. Te văd îngrozit: linişteşte-te. Nu te teme, mi-am luat toate măsurile de prevedere. Am nevoie de ajutorul tău, bătrâne Martin!

Martin îi întinse mâna, aiurit.

— S-a făcut, zâmbi Ferrand. Ştiam că n-ai să mă laşi. Îţi mulţumesc.

— Bine, spuse domnul Martin dar de ce nu-l chemi pe plutonierul Pochard, cu câţiva poliţişti? Ar fi mai nimerit.

— Nu, fără oficialităţi. Noi doi suntem de ajuns: şi-ţi va prii, crede-mă! Vei slăbi ca o adiere de zefir.

Timp de o oră, cei doi prieteni stătură de vorbă; după aceea ieşiră afară. Cu o scară, domnul Ferrand se sui în nuc. Aici, cu un fierăstrău, începu să taie craca ce dădea spre ferestrele odăii în care locuia Geneviève Mousquin, până la jumătatea ei.

Se dădu jos şi-şi frecă mulţumit mâinile. Domnul Martin îl privea ca pe un nebun, dar nu întrebă nimic. Din fundul curţii aduseră câţiva

drugi de fier, depozitaţi în magazie; intrară cu ei înăuntru.

La ora cinci şi jumătate treaba din curtea domnului Joseph Ferrand era terminată. Cei doi prieteni se retraseră din nou în birou. Martin a fost postat după perdele, la fereastra dinspre stradă, aşa încât să nu fie văzut. Ferrand sta la cea dinspre grădină.

Consemnul era un fluierat uşor, dacă vor apărea doi oameni, unul în raglan bej, altul în costum de motociclist, sau numai unul din ei.

Timp de două ore nu se petrecu niciun eveniment mai important. Curând fluieratul tremurat al domnului Martin răsună timid. Cu un salt, domnul Ferrand a fost lângă el.

Pe partea cealaltă a străzii, micul motociclist cu ochii de viezure, se oprise, aprinzându-şi o ţigară, spionând curtea şi împrejurimile, apoi se făcu nevăzut.

Râsul domnului Ferrand se auzi în biroul cufundat în linişte.

— Mare dobitoc! Amice Martin, vei râde la noapte, cum n-ai mai râs în viaţa ta! Stai la geam, mă întorc îndată!

Se repezi pe scări, spre odaia Genevièvei Mousquin.

— Domnişoară, începu el, desigur că m-ai văzut călare pe cracă. N-are rost să afli de ce şi pentru ce. Dar va trebui să stai liniştită la noapte, cât se poate de liniştită. Eşti tare?

Fata îl privi mirată.

— Da, domnule. Ce este?

— În seara aceasta vor veni să te caute.

Fata scoase un strigăt.

— Fii calmă, domnişoară. Nu vor reuşi. Totul e să-ţi păstrezi firea. Îmi promiţi?

Geneviève Mousquin îi puse o mână pe braţ.

— Ce ştii dumneata?

— Toate, răspunse grav Ferrand. Ne-am înţeles? Şi încă ceva: să nu te uiţi la fereastră.

* * *

Puteau să fie orele 12 noaptea. Cerul înnorat ascundea luna. Grainville zăcea cufundat în beznă. Vântul foşnea printre pomi, câte un câine urla a pustiu.

Ferrand şi Martin stăteau la fereastra care da în stradă. Celelalte uşi şi ferestre, afară de fereastra odăii Genevièvei Mousquin, care era deschisă, fuseseră întărite cu drugii scoşi din magazie. Ferrand îi înmână lui Martin un automat cu şase gloanţe.

— Să fii atent, îi recomandă el. Să nu tragi decât când îţi voi spune eu. De altfel, nici nu cred să fie nevoie. Dar, vezi dacă o să tragi, să ţii ţeava înainte, altfel poţi să te sinucizi. Ssst! Au venit.

Într-adevăr, portiţa de la grădină scârţâi imperceptibil. Ferrand o lăsase înadins deschisă.

— Ce dobitoci! murmură el. Parcă-s copii… Fii calm. Martin, nu mai tremura aşa, ce dracu'!

Ochii lui, obişnuiţi cu întunericul, descoperiseră două siluete oprite lângă fereastră. Câteva şoapte ajunseră până la el: „Copac… ramură… fereastră deschisă…"

— Aşa. Puiule, murmură satisfăcut domnul Ferrand. În copac, tăticule, în copac… să vezi ce bine o să fie!

Câteva minute domni tăcerea. Cele două siluete se depărtaseră. Ferrand se apropie de uşa de la intrare şi trase încet zăvorul.

O secundă… două... un pârâit, un strigăt în noapte.

Ferrand năvăli afară, urlând:

— Mitraliera, Martin! curăţă-i cu mitraliera! Martin scăpase pistolul din mână.

— Mitraliera?! Care mitralieră?! Se bâlbâi el, lovindu-se năuc de mobile.

— Aici, Martin! – răsună, glasul limpede al lui Ferrand.

Martin se ivi gâfâind. Sub frunzele crăcii rupte, o mogâldeaţă se zbătea cu furie în braţele

domnului Ferrand. Celălalt dispăruse.

De alături, se aprinse lumina la o fereastră şi o voce întrebă îngrozită.

— Ce e, domnule Ferrand? Parcă s-a prăbuşit ceva…

Nu-i nimic doamnă Verdier. Absolut nimic, răspunse Ferrand, am prins o pisică la găini. Poţi să stai liniştită. Şi către Martin:

— Leagă-l cu bretelele. Şi de picioare: e cam nărăvaş.

Cu el pachet, intrară în casă. Ferrand îi trimise vorbă Genevièvei, prin menajera înspăimântată, că totul s-a sfârşit cu bine, iar el cu Martin se închiseră în birou.

Aici, după ce trase obloanele şi aprinse lumina, se aşezară jos, cu omuleţul între ei.

Ferrand îl privi înveselit.

— Nu te-ai lovit prea rău. Cucuiul ăsta din frunte îmi place grozav. Mai că ţi l-aş fotografia. Ne întâlnim pentru a treia oară: suntem chit, nu? – şi-şi mângâie semnificativ ceafa. Şi apoi suntem între bărbaţi, aşa că povesteşte tot ce ştii.

Omuleţul îl privi cu ură şi scrâşni:

— Ai să ne-o plăteşti, o să vezi tu!

— Ah, făcu pe miratul domnul Ferrand, – vorbeşti la plural. Cine o să mi-o plătească? Prietenul în raglan bej? Ceilalţi? Sau, poate – şi-l privi ameninţător – „Ger-Gât-Spart”?

Celălalt căscă gura, ca tâmpit.

— Ai să vezi tu! bâlbâi el.

Ferrand îşi apropie scaunul de al lui.

— Uite ce-i, băiete. Fără glume; n-am timp de pierdut. Te hotărăşti să spui ce-ai căutat ieri la maşină şi azi la mine? Da sau ba?

Omuleţul începu să râdă.

— Aşteaptă să vină Stevens! Aşteaptă numai să vină Stevens! O să vezi atunci dacă spun sau nu!

Domnul Ferrand se ridică, oftând, în picioare. Din sertarul biroului scoase un maldăr de săgeţi lungi de oţel, din acelea de azvârlit cu mâna, la

ţintă. Fixă calendarul pe mahonul neted al bibliotecii şi, cu un gest leneş, azvârli prima săgeată: lama se înfipse vibrând în mijlocul ei.

Cu o expresie nepăsătoare se uită la prizonierul lui, care rămăsese, tremurând, cu privirile pe săgeată şi spuse cu voce joasă:

— Până vine Stevens…

Pe a doua o aruncă în pervazul ferestrei.

— Până vine Stevens, repetă el.

A treia săgeată se înfipse în spătarul scaunului pe care sta legat omuleţul, la câţiva centimetri de urechea lui dreaptă.

— Până vine Stevens, spuse pentru a treia oară Ferrand şi ridică mâna.

— Stai, horcăi individul. Stai! Spun tot!

Ferrand strânse săgeţile cu multă grijă, vârându-le la loc în sertar. Apoi îi bătu pe spate.

— Ştiam. E o experienţă la care nu rezişti. Dă-i drumul!

Omul începu să vorbească repezit, cu ochii spre fereastră.

— Stevens e cel cu raglan? îl întrerupse Ferrand. Nu te mai uita, nu mai vine pe-aici, câte zile o trăi!

Pe individ îl chema James Fletcher; prietenii îi spuneau Jimmy. Era în slujba garajelor „Dük et Co.” de un an şi ceva. Pe domnișoara Mousquin a văzut-o odată sau de două ori. Ea lucra în birourile domnului Dük, patronul; scria la maşină, copia şi expedia scrisorile în ţară şi mai ales în Anglia şi Olanda. Apoi de vreo trei luni, a plecat. Acum o săptămână, domnul Dük a adus-o înapoi. Au stat de vorbă sus, pe urmă domnul Dük a apărut jos, zbierând dacă n-am văzut-o trecând pe acolo. Niciunul n-o zărise. A ieşit şi a văzut că fata plecase cu maşina lui, chiar aceea care s-a răsturnat la Saint-Gerard. L-a trimis pe el, cu motocicleta, după ea: spusese că a apucat spre mare, la Cherbourg sau Carenlan. El umblase două zile după ea şi sosise la Grainville ieri seară,

tocmai când o aduceau rănită, pe braţe, în oraş. I-a dat telefon patronului, care i-a spus să facă pe dracu în patru şi să-i aducă de la fată nişte cutii mici de conserve cu spanac, pentru copii. Atunci s-a petrecut ce se ştia deja şi a trebuit să fugă. La al doilea telefon, dat de la „Turnul de aur”, patronul l-a trimis pe Stevens, omul în raglan bej. Amândoi urmau să vină cu fata înapoi. Asta a fost tot.

Domnul Ferrand îşi aprinse pipa, pufăi de câteva ori şi apoi îl întrebă brusc:

— Ai fost cu Dük în America de Sud?

Celălalt dădu din cap.

— Cu ce vă ocupaţi pe-acolo?

Fletcher nu răspunse. Ferrand întinse mâna spre sertarul cu săgeţi.

— Am făcut contrabandă cu „prafuri”! bolborosi el.

Ferrand îşi privi unghiile:

— Cu „prafuri” desigur, le introduceaţi în cutiile de conserve cu carne congelată şi le plimbaţi prin U.S.A. şi Europa. Atunci v-a apărut în cale şi „Chelul”, un individ pe care doar Dük ştia cum îl cheamă şi care vă era de mult folos. Când aţi venit încoace, plecaţi pe nepusă masă şi gata să-l lăsaţi cu buza umflată, v-a urmărit şi… restul îi poate povesti Sena sau morga. Aşa-i?

Omuleţul se săltă în scaun.

— Dumneata… dumneata eşti dracul gol! urlă el.

— Nu, doar secretarul lui; în curând sper însă să-i fiu tovarăş la parte, răspunse Ferrand privindu-şi ceasul. E trei şi jumătate, cam târziu. Martin dă-mi frânghia de colo. Iartă-mă, dar în seara asta vei dormi aici, legat cobză. Nu, căluş nu-ţi pun; nu-i uman! De altfel, nu cred că ai să zbieri… odată ce n-ai niciun interes!

După ce-i controlă legăturile, îl întinse pe jos, lângă bibliotecă,

La poartă, Martin îl privi stupid.

— Despre ce prafuri era vorba? N-am înţeles nimic.

— Prafuri de strănutat, amice Martin! N-ai auzit încă de Dük? E un tip tare glumeţ.

3

În biroul larg din rue Pigalle stăteau la ora aceea târzie din noapte trei inşi: proprietarul biroului şi al întregii clădiri, cufundate acum în linişte, Roger Dük, un tip pântecos în haine de seară, şi Stevens.

Primii doi fumau havane groase, ultimul ţinea ochii în pământ şi părea foarte nenorocit.

Dük era un bărbat înalt, de vreo cincizeci de ani, bine îmbrăcat, cu ochii puţin oblici. Degetele încărcate cu inele de platină şi aur băteau toba pe sticla biroului. Era unul din industriaşii cunoscuţi din Paris, deşi nimeni nu ştia cum îşi făcuse averea.

Ziarele îl atacaseră deseori, dar până la sfârşit tăcuseră. Un personaj influent apărea deseori în tovărăşia lui: omul nostru era deputat de Somme şi devenise vestit prin chefurile din fiecare seară, când se îmbăta în localurile de noapte din Mont-Marte. În epoca povestirii noastre, Dük se amesteca pretutindeni: capitalurile lui investite, în mai toate fabricile industriei grele, îi aduceau mulţi bani şi onoruri. Tip pronunţat pentru lux, sfida totul, zvârlind banii în stânga şi în dreapta. Stevens vorbea cu el umil. Doar Pedro îşi mai permitea să-i aducă aminte din când în când de viaţa lor din America de Sud: erau în realitate nişte asasini, dar nimeni nu îndrăznea să se opună banului lor, banul acela murdărit în afaceri necurate, cu care Dük îşi clădise palatul din rue Pigalle.

— Bine, idiotule, ţipă Dük, dar atunci la ce eşti bun? Ţine minte, la Corumba era s-o păţim cu toţii din cauza ta! Şi la Cuyaba… dar la Rio de Janeiro! Am avut noroc cu Pedro, altfel ne-ar fi putrezit oasele la toţi în închisoarea de la Parahyba

— Am făcut tot ce-am putut, rosti el modest. Locuinţa lui Jose avea două ieşiri şi apoi depozitul din magazie era gol. Bine că-l cunoaştem şi pe

Johann de pe „Nuncianon”, care ne-a putut plimba pe mare, la atâtea leghe de coastă…

— Nu-i vorba de asta, izbucni Dük. Imbecilul din faţa mea are maşină, revolver, e într-un orăşel în care, un simplu puşcoci cu boabe de soc ar fi băgat în pământ pe toţi locuitorii, şi nu-i în stare să-mi aducă o fată nepăzită şi rănită pe deasupra! Ba încă îl mai lasă şi pe Fletcher să fie prins! Cum s-a întâmplat? Hai, nu te mai zgâi la mine!

— O.K. Boss, – bâlbâi Stevens. Eram în grădina lui Ferraud sau Ferrand, nu ştiu cum îl cheamă, şi Jimmy s-a suit în pomul ce da spre fereastra deschisă a fetei. Eu îl aşteptam la rădăcină, cu pistolul pregătit pentru orice eventualitate, când Jimmy a dat un strigăt şi am simţit că pomul stă gata să cadă. În acelaşi timp, din casă a năvălit un individ, cred că era… Ferrand ăla, urlând: „dă drumul Ia mitralieră!” către unul dinăuntru. Ce era să fac, boss? Eu am stat şi prin Chicago şi ştiu ce-i aia! Am rupt-o la fugă până la colţul străzii, unde aştepta maşina, şi am şters-o! Ştiam că Jimmy a rămas… dar nu-i mai bine? Barem am scăpat eu şi puteţi să acţionaţi…

— Cretinule! spumegă Dük. V-a prins ca pe nişte şoareci… ca pe nişte…

— Copii fără minte, se auzi o voce în spatele lui.

Toţi trei întoarseră capul ca la o comandă.

În cadrul uşii, Joseph Ferrand îşi umplea vesel pipa cu tutun, scos dintr-o punguliţă de piele de porc. Cei trei rămaseră muţi de uimire.

— Bună seara, domnilor, scandă Ferrand. Îmi permiteţi să închid uşa? Cam trage… şi nopţile astea de vară sunt tare păcătoase: transpiri, răceşti… şi pe urmă ieşi afară din casă cu picioarele înainte! Mulţumesc.

Primul care se dezmetici fu Stevens.

— Ferrand! murmură el şi mâna i se coborî spre buzunar.

Ferrand îl opri cu un gest.

— Nu, Stevens. Ar fi păcat să omori un om a cărui identitate nici nu o cunoşti. Îmi daţi voie să mă prezint: am un nume interesant pentru memoria scumpului nostru prieten cu raglan bej. Mă numesc Joseph Ferrand şi acum, odată ce am făcut cunoştinţă, voi trece mai la lumină.

Cu pipa aprinsă, se legăna în faţa lor, privindu-i pătrunzător.

— Am spus bună seara, repetă el, şi nimeni nu-mi răspunde. Ce fel de politeţe-i asta?

— Unde-i Fletcher? mârâi Dük.

— Fletcher? se miră cu nevinovăţie Ferrand. Habar n-am cine-i Fletcher… Vreun văr de-al dumitale?

— Lasă glumele! rosti pântecosul, căruia Dük îi spuse Pedro.

Ferrand îşi întoarse ochii spre el, ca şi când abia atunci l-ar fi zărit.

— Ah, ce faci Pedro? Ai venit de mult de la prietenii tăi… Johann, Rodrigue, amândoi la Cayenne, Corumba? Am auzit că pe acolo e un aer grozav. Pepe le Gros… Sunt bine sănătoşi?

Pedro deveni alb, apoi verde, apoi stacojiu. Havana îi atârna în colţul gurii, muiată de salivă.

Dük se decise să vorbească.

— Ce… ce pofteşti dumneata?

Ferrand se înclină politicos.

— Un cataif sau cam aşa ceva, dar cu mult rom, te rog!

El se afla chiar lângă Stevens, la dreapta lui. Dintr-o săritură a fost lângă el, îi apucă braţul şi i-l răsuci din cot. Cu un urlet, Stevens zvârli revolverul, pe care Ferrand îl prinse din zbor.

— Mulţumesc. În curând voi avea un întreg arsenal. Stevens, dă-mi locul dumitale, dacă nu te superi.

Înjurând, Stevens se ridică în picioare. Cu un oftat de mulţumire, Ferrand se aşeză jos. Se dezmeticiseră cu toţi. Vocea lui Dük sună ameninţătoare:

— Ce pofteşti dumneata, domnule Ferrand? E o oră nepotrivită pentru vizite şi nu uita că jos e un paznic; e deajuns să sun… iar în colţul străzii e un sergent de poliţie.

— Nu te mai osteni, îi suflă fumul în faţă, Ferrand. Care paznic? Unul înalt cu mutră de asasin? Doarme dus, legat în cămăruţa lui… cât despre poliţist nu te-aş sfătui să-l chemi.

Dük scrâşni din dinţi. O clipă, păru gata să se arunce asupra vizitatorului, dar se stăpâni.

— Te ascult, domnule Ferrand.

Ferrand se răsturnă în fotoliu, scotocindu-se în buzunare, apoi întinse pumnul închis pe masă.

— Curiozitatea a fost singurul meu defect de totdeauna. Am venit din Grainville pentru un singur motiv: să-mi explicaţi ce-i asta.

Deschise pumnul. Palma cuprindea o grămăjoară mică de praf alb. Pedro scoase o exclamaţie de mirare, şi-şi privi tovarăşii.

— Îl omor, suflă Dük.

— Nu, protestă Ferrand. Nu Fletcher mi l-a dat. Am un prieten în Grainville şi el ştie cât valorează fiecare cuvânt al unui om, afară de nume, care e gratuit; îl cheamă Martin, Henry. Martin. Pentru liniştea lui sufletească, am venit să vă întreb ce e cu praful ăsta?

Îi privi pe rând.

Dük deveni agresiv.

— Ascultă, domnule. Nu te cunosc. Nu. Ştiu ce vrei. E ora târzie… du-te şi plimbă-ţi sticleţii afară, nu aici. Mi-ai legat paznicul, mi-ai rănit şi răpit un salariat; vei da socoteală…

Ferrand râse bine dispus.

— Uite ce-i Dük… Ce mai face „Ger-Gât-Spart”? Am pe cineva care se tot interesează de el. Ce a devenit, nu ştii? Vezi, dacă afli ceva, scrie-mi pe adresa „căsuţa poştala, 32 – P. R.”, da?

Se sculă în picioare şi merse deandaratelea spre uşă.

— Bună seara… şi iertaţi-mă pentru deranj.

[1]

Când uşa se închise, Stevens vru să repeadă după el. Dük îl opri cu un singur gest.

— Linişteşte-te, dobitocule! Are pistolul tău la el.

Rămase gânditor, muşcând vârful unei havane aromate.

— E tare tipul. Acesta e Ferrand?

— Yes, boss, bombăni Stevens.

Pedro îşi tamponă fruntea asudată cu batista.

— Lăsaţi prostiile… avem vreme să socotim mai pe urmă, totul. Ce facem? Mai mergem la „Pinguin”? E timpul!

* * *

Confortabil instalaţi în puternica limuzină a lui Dük, tăceau privind pe geam reclamele luminoase şi multicolore, clipind în tuburile lor cu neon. În spatele lor, la câţiva zeci de metri, un taxi îi urmărea cu încăpăţânare. În faţă la „Pinguin”, limuzina stopă brusc. Taxiul care îi urmărea, opri şi el, mai în urmă.

Dük, Pedro şi Stevens intrară prin uşa de cristal luminată de un reflector. După câteva secunde, Joseph Ferrand apăru şi el.

„Hm, la Pepita se duc. Mă mir că nu mi-am dat seama”, murmură el. Portarul îl privi bănuitor.

— Dumneavoastră?

— Şahul Persiei. Incognito, îi aruncă Ferrand, păşind înăuntru. Lăsă pălăria la garderobă şi-şi pipăi discret buzunarul de la spatele pantalonilor, unde se afla un obiect tare, de metal.

Începuse tocmai programul. Luminile erau stinse, afară de reflectorul roşu din mijloc, care arunca o lumină stranie asupra dansatoarei pe jumătate goală, frântă ritmic pe parchet.

Un individ în frac se apropie, serviabil.

— You desire, Sir? Was wollen Sie, mein Herr? [1]

Ferrand îl ciupi de bărbie.

— Se vede mâna Pepitei: casă mare, n-am ce zice! Toţi sunteţi poligloţi? Dă-mi un „triple-sec”

şi o felie de pâine cu unt.

Chelnerul holbă ochii.

— Nu auzi? zâmbi Ferrand. Un „triple-sec” şi o felie de pâine cu unt, nesărată. Ce-ai rămas aşa? Azi nu a venit brutarul?

Ferrand luă loc la o masă, aproape de orchestră, ascunsă de un gheridon pe care se afla un imens ficus îngălbenit. O vânzătoare de flori se apropie de el, oferindu-i câteva buchete de violete.

— Buna seara, domnule. Luaţi câteva flori?

Ochii lui Ferrand se făcură mici.

— S-ar putea să fac şi acest lucru, domnișoară. Am mai fost pe-aici şi te cunosc: eşti mademoiselle Charlotte, nu? Vrei să iei loc la masa mea? Îţi ofer un pahar de şampanie.

Fata zâmbi.

— Vă bateţi joc. Cum o să iau loc la masa dumneavoastră?

— Foarte bine. Îi apucă el coşul din mână şi o sili să se aşeze lângă el. Ce vrei să mănânci? Eu am să mai servesc o felie de pâine. Au aici un unt grozav!

Charlotte îl privea buimăcită. Chelnerul se uită reprobativ, dar luă comanda şi nu scoase o vorbă. Brusc, Ferrand se întoarse spre vânzătoare:

— Ce mai face doamna Pepita, m-lle Charlotte?

— Doamna Pepita? E sus la dumneaei.

— E singură?

Fata zâmbi.

— Nu, e cu trei „granguri”. Unul e Dük, ăla cu maşinile.

— Camerele chinezeşti le mai are?

Fata tresări.

— Camerele chinezeşti? Eu… nu…

— Nu te speria, o linişti Ferrand; sunt de-ai casei. Domnul Dük sau cum i-ai spus, vine des pe-aici?

— Cam în fiecare seară. Vă rog să-mi daţi voie să mă ridic.

Se vedea bine că fata voia să se eschiveze de la întrebări. Ferrand o opri cu blândeţe.

— Te rog, încă o clipă… sunt atât de singur. Deodată o strânse de braţ. Acela în haine bleumarin e Dük, nu?

Programul se terminase. Dük traversa sala, singur. Îşi roti ochii în jur, apoi dispăru după o draperie neagră.

— Da. El e. E foarte bogat, ştiţi? Se pare că doamna Pepita îl iubeşte, tot timpul sunt împreună.

— E bine să fii ca Dük, oftă Ferrand. Să ai parale, succes…

Fata îl privi compătimitoare.

— Dumneavoastră cu ce vă ocupaţi?

— Eu? Fac versuri pentru o revistă ce apare în fiecare duminică; îi spune „2 + 2”. Redactorii ei îşi publică contul de la spălătoreasă sub titlul „Poem” şi se plâng că nu sunt înţeleşi!

— Ce să-i faci? răspunse fata fără să înţeleagă nimic. Şi eu muncesc, domnule – dar cui îi mai arde de flori? Uneori dimineaţa, coşul mi-e încă plin şi eu n-am nici pentru pâine măcar… în timp ce aici şampania curge gârlă.

Fata se plecă înainte: din două cupe de şampanie se ameţise.

— Ştii ce? Mai bine comandă-mi o limonada şi citeşte-mi o poezie de-a dumitale!

Domnul Ferrand îşi sugea gânditor pipa. Pe faţă i se aşternuse un văl sumbru, de nepătruns.

— Iartă-mă, m-lle. Trebuie să plec… dar o să mai viu pe-aici şi atunci voi avea plăcerea să-ţi citesc o poezie de-a mea.

În mâna care refuza, îi strecură o hârtie de 100 de franci.

— Ia-i, te rog. Sunt bani luaţi azi dimineaţă pe un articol grozav: „Cum puteam să citim când facem baie sau jucăm popice?” Pe patru coloane, text cu aldine! A fost un triumf!

Muzica reîncepu; perechile se sculau de la mese, ducându-se Ia dans. În îmbulzeală Ferrand dispăru

după draperia neagră. Nu-l observase nimeni.

4

În dosul draperiei, o scară îngustă, luminată de un singur bec roşu, urca la primul etaj. Ferrand o sui repede şi se trezi într-un coridor lung, la capătul căruia se zărea, întredeschisă, o uşă. Coridorul era complet cufundat în întuneric.

Ferrand se opri lipit de, zid, chiar lângă uşă. Ceea ce făcea el acum se putea numi de-a dreptul nebunie, dar merita osteneala.

Împinse uşa încet şi se găsi într-o încăpere mică, tapisată cu covoare moi şi măşti groteşti pe pereţi. Liniştea era stranie. De undeva, o bătaie prelungă de gong. În fundul camerei se deschidea o uşă, mascată ca şi jos, de o draperie neagră, brodată la mijloc cu un scorpion galben.

„Nu are gust prost, Pepita, zâmbi Ferrand. E aceeaşi”.

Dădu draperia la o parte şi, uşor, deschise uşa”.

Într-o încăpere identică cu prima, însă luminată viu, aşezaţi pe un divan jos, în faţa unui taburet de lac negru, se aflau Dük, Pedro şi o femeie înaltă, cu părul vopsit şi cu gene extraordinar de lungi. Stevens dispăruse. Pedro tocmai turna şampanie în cupele de pe taburet.

Se auzi râsul femeii.

— Nu, Roger, nu trebuie să-ţi fie teamă. Nu va vorbi nimeni.

— Ascultă, Pepita, serile trecute a fost tocmai ce ne trebuia nouă: marea agitată, ceaţă şi porcul ăla de Georgey în toane bune. Cât despre Clark, a făcut totul, ca vântul. Dar s-au întâmplat multe de-atunci. Fletcher a fost prins, iar individul acela, Ferrand, a avut curajul să vină până la mine acasă şi să ne ia pe toţi peste picior.

Pepita îşi scutură buclele lucioase şi din poşetă scoase o ţigaretă, pe care o aprinse trăgând un fum adânc.

— Cum arăta tipul?

— Înalt, de vreo cincizeci de ani. El a scăpat-o pe blestemata de fată din maşină. Are un fel curios de a te privi şi a-şi bate joc, din două în două cuvinte.

Ferrand râse încetişor în dosul draperiei. Femeia se sculă în picioare: era frumoasă şi plină, cu pielea rumenită de soare şi cosmeticuri. Ea puse o mână pe umărul lui Roger Dük.

— De mâine încep transporturile serioase. Trebuie să fim cu ochii în patru; ştii că vedetele vămii circulă cu multă străşnicie. Mai bine să bem pentru izbânda noastră.

Toţi trei ciocniră cupele. Dük şi-o puse pe a lui jos şi, cu un salt, fu lângă uşă, pe care o împinse dintr-un gest, ieşind în camera cu măşti.

— Devii nervos, îşi bătu joc Pedro.

— Uşa aceasta nu era închisă, spuse Dük cu simplitate, învârtind cheia în broască.

Joseph Ferrand apăru din umbră, în camera cealaltă, îşi aprinse pipa şi se îndreptă spre bar. Coborând treptele, se lovi piept în piept cu cineva care suia scările în goană.

— Iartă-mă, Stevens, se scuză el. Poftim pistolul dumitale: nu mai am nevoie de el.

Şi calm, dete draperia neagră la o parte.

Liftul lunecă bâzâind până Ia etajul IV, unde se opri. Domnul Ferrand ieşi şi se opri nehotărât. Clădirea mare din Avenue des Champs Elisees 156 era cufundată în linişte. Sună la uşa unui apartament şi aşteptă.

Înăuntru, trântit pe un birou modern, Johnny Clipps, îmbrăcat într-un smoking al cărui plastron sărise afară clin vestă, tresări, mormăi ceva, apoi se întoarse pe partea cealaltă.

Dar soneria ţârâi din nou, insistent.

Cu o înjurătură, onorabilul Johnny Clipps se ridică în capul oaselor, căscă, se frecă la ochi şi păru că-şi dă brusc seama de ceea ce se petrece. Se

ridică clătinându-se şi deschise uşa. Nu păru mirat la vederea vizitatorului său.

— Poftim înăuntru, spuse el. Închise uşa după Ferrand şi se trânti din nou pe canapea. În câteva secunde, începu să sforăie.

Ferrand deschise dulăpiorul din faţă şi scoase un sifon. Aplecat spre canapea, apăsă pe mâner. Johnny Clipps sări în sus, trăgând o înjurătură.

— Haide, haide, bolborosi el. Potoleşte-te, nu mai dorm.

Îl privi morocănos:

— Ce vrei?

Ferrand se aşeză lângă el.

— Întâi, aş vrea să ştiu cu ce mă serveşti. Sunt nemâncat de treizeci de ore.

Clipps se scărpină în creştetul capului.

— Caută în frigider. Trebuie să mai fie nişte şuncă şi ceva peşte. Pâinea e pe bufet, cafeaua în baie.

* * *

După zece minute, Ferrand amesteca, preocupat, cafeaua dată în clocot.

— Ei, e de prima calitate, o mirosi el. Ascultă, ce poţi să-mi spui de Roger Dük?

— Afară de ce ştii, se strâmbă Clipps, doar că ieri şi-a cumpărat şase cămăşi şi o duzină de cravate infecte de la un magazin de pe strada Cousin, plus o pereche de pantofi de vară de la „Scarpin”. Pare-se că a început să fumeze ţigări de foi.

Ferrand sorbi încet din lichidul fierbinte.

— De-o anume Pepita Gonzalez ce-ai auzit?

— Treizeci de ani. Frumoasă. Minunată în costum de baie. Prietenă cu Dük şi Pedro Alvarez. Ţine barul „Pinguin” şi odată pe lună face călătorii în Anglia şi în Olanda. Ultima oară a fost acuzată de trafic de stupefiante, dar a scăpat. Îşi dă genele cu rimel albastru şi unghiile cu roşu sidefiu.

Ferrand clăti restul cafelei de pe fundul ceştii,

— Acum să vorbim puţin de Charles Mousquin.

Clipps se făcu roşu.

— Ascultă, şefule, zău că n-am uitat! Parol! Strânsesem totul, dar am uitat să-ţi trimit răspunsul.

— Ştiu, beţivule: de-aceea am şi venit. La ordin!

Clipps îşi aprinse o ţigară mototolită şi îndoită.

Scoase dintr-un sertar un maldăr de fotografii şi hârtii şi le trânti pe canapea.

— Uite care e povestea. La declararea războiului, Charles Mousquin avea 32 ani şi era comandantul unui submarin cu baza în Mediterana. Căsătorit – soţia-i murise – avea o fetiţă de un an, Geneviève, care sta la o rudă a lui, în Lille. La 12 februarie 1917 primi ordinul sa opereze în Atlantic, în colaborare cu forţele navale engleze de pe coasta de est a Angliei. Grav avariat la 1 martie, de vasul de linie german „Bismarck”, submarinul trecu în şantierele de reparaţii din Marsilia, unde stătu până la 22 aprilie, când a fost însărcinat cu o nouă misiune. În acest timp, căpitanul Charles Mousquin fu decorat cu „Crucea de război” franceză şi „For Valeur”, engleză. La 5 mai 1917, în apropiere de insulele Azore, submarinul Z. 13, comandat de Mousquin, trebui să susţină lupta la suprafaţă cu două vase germane. După o bătălie de cinci minute şi jumătate, lovit în plin, el se scufundă şi nu fură salvaţi decât şase oameni. Charles Mousquin lipsea. Părerea tuturor a fost că a murit ca un brav, ducându-se la fund, odată cu vasul lui.

Cel puţin aşa au declarat la încheierea păcii cei şase prizonieri eliberaţi de către nemţi. Acum Geneviève avea şase ani şi, împreună cu mătuşa ei, sosi la Paris, unde locuiră în rue Valenciennes 72, aproape de parc, într-o pensiune. Mătuşa ei era funcţionară şi din leafa ce-o primea de la primărie îşi întreţinea existenţa.

Timpul s-a scurs cu rapiditate. În 1933, când începe adevărata noastră povestire, Geneviève

Mousquin avea 18 ani şi lucra în birourile firmei de transport „Ox”. Iată fotografia ei la acea dată.

Johnny Clipps îi întinse o fotografie în care zâmbea o fată blondă, tunsă scurt, îmbrăcată cu un costum deschis, sport.

— Cu patru ani înainte, la Paris, sosise Roger Dük, care-şi deschisese garajul din rue Pigalle. Până în 1935, nu se întâmplă nimic. Roger Dük se ocupa cu meseria lui, Geneviève Mousquin bătea toată ziua la maşina de scris a firmei de transporturi internaţionale „Ox”. În noiembrie 1935, Dük se găsi faţă în faţă cu faţa lui Mousquin; dar nu întâmplător! O căutase – şi o găsise. A doua zi de dimineaţă, fata se ducea la „Dük et Co“, la Dük şi Alvarez. Ce se întâmplase? Să te văd, şefule!

Ferrand îşi tăie o felie subţire de şuncă, pe care o înmuie în sosul piperat.

— E simplu, băiete, rosti el cu gura plină; ce-mi spui nu e nou: îmi dovedeşte doar că nu m-am înşelat în deducţiile mele.

Charles Mousquin, printr-un capriciu inexplicabil, trăise. Submarinul se scufundase, dar fără el. Nu se ştie cum, desfigurat, traversase Atlanticul pe un vas italienesc şi ajunsese în America de Sud, unde dispăruse.

După doi ani, Charles Mousquin, devenit acum „Chelul”, strânse mâna lui Roger Dük-Ger-Gât-Spart, pecetluind o amiciţie de afaceri. Dezonorat, fiindcă părăsise submarinul scufundat, în Franţa nu se mai putea întoarce; nu avea bani; „Ger-Gât-Spart”, Pedro, Jimmy, Fletcher, Stevens şi cu el, alcătuiră un grup. Ce se putea face într-o lume scăpată de griji, dornică de senzaţii cum era America? Ce spui, şefule? Acolo, imediat după război, briliantele puseseră stăpânire pe totul; domnii comandau din birouri, gangsterilor, şi apoi împărţeau prada, vociferând totuşi la radio şi în presă, şi cerând grabnica stârpire a acestora! Stupefiantele, plaga aceasta oribilă, au fost triate şi

puse în comerţ pe sume fabuloase. Piaţa europeană a fost invadată de otrava cea mai abjectă ce-a existat vreodată.

Misterul a fost de nedezlegat. După câţiva ani, grupul se izolă; în sufletul „Chelului” se dădea o luptă: remuşcările, dorul de ţară şi de fiica lui îl rodeau neîncetat. Izbucniră certurile şi el era ţinut tot mai la o parte.

Într-o zi, toată banda, mai puţin el, o şterse în Europa. Se plictisiseră de toleranţa poliţiei americane şi de sumele de bani pe care trebuiau să le dea oamenilor acesteia. „Chelul” nu mai stătu o clipă la îndoială; se luă după ei, hotărât să-i denunţe, oricare-ar fi fost pedeapsa pe care-ar fi primit-o, doar să-şi uşureze sufletul.

Două zile după sosirea lui, ceilalţi au aflat, şi a fost omorât de Dük şi aruncat în Sena. Nimeni n-a ştiut cine era individul cu jumătatea de obraz desfigurată, pescuit din apă. Asta-i totul.

Johnny Clipps îi întinse un vraf de cartoane îngălbenite.

— Iată-l şi pe Mousquin, spuse el.

— Da… murmură Ferrand, privind fotografiile.

Un moment se lăsă liniştea.

— Dar cu fata ce se aude? întrebă Clipps. De ce şi-a schimbat postul cu cel oferit de Dük? Ştia ea de asasinarea tatălui ei?

Joseph Ferrand îşi lustrui unghiile preocupat, de mâneca hainei.

— Băiete, zâmbi dânsul, prea vrei să afli multe. Un tânăr ca tine ar trebui să citească filozofii antici, vorbind despre calm şi cumpătare.

Clipps îl privi scârbit.

— Mi-e somn. La revedere!

Ferrand se opri cu mâna pe clanţa uşii.

— E primul spirit bun pe care l-ai făcut vreodată. Visuri plăcute.

Coborî scările încet, preocupat. Jos, înainte de a ieşi în stradă, îşi aprinse pipa şi făcu brusc un salt într-o parte. Ceva greu îi atinse umărul şi căzu cu o

bufnitură pe mozaic: era un săculeţ umplut cu nisip. Ca fulgerul, Ferrand se întoarse. Se găsi în faţa a trei indivizi, care, în acelaşi timp, se năpustiră asupră-i.

Într-o fracţiune de secundă, Ferrand a fost gata; pumnii săi izbiră de câteva ori, ca două ciocane. Cel mai apropiat dintre indivizi se rostogoli fără un cuvânt.

Dar ceilalţi părură că nu se sperie. Se simţi apucat pe la spate; Ferrand se încovoie şi aruncă omul spre perete, cu furie. Acesta scoase un geamăt înăbuşit şi se muie, slăbind strânsoarea.

Celălalt rămas, ridicase pumnul. Lovit între ochi, domnul Ferrand văzu negru şi se prăbuşi. Avu timpul să audă un strigăt, zgomotul unei lupte, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Când se trezi, sta lungit pe scări. Capul îi vuia ca o turbină. În faţa lui, Johnny Clipps îşi freca pumnul însângerat. Cei trei bandiţi se făcuseră nevăzuţi.

— Ah, şefule, oftă Clipps, au fugit ca iepurii!

Domnul Ferrand se ridică încet de jos.

— E al doilea spirit bun din viaţa dumitale, Clipps.

5

— E foarte imprudent ce-ai făcut, rosti Johnny Clipps încruntat. Ferrand va veni dintr-un moment într-altul şi o să fie foarte supărat, văzându-te. Mai bine rămâneai acasă: tot nu are cine să prepare dejunul, bombăni el, sorbind dintr-o înghiţitură paharul cu bere.

Geneviève Mousquin lăsă ochii în jos.

— Domnule Clipps, m-aş plictisi încuiată în apartamentul dumitale, o dimineaţă întreagă. Bibliotecă nu ai… De reviste nici nu mai vorbesc… Am găsit doar o carte cu explicaţia viselor!

— Aşa sunt eu: incult şi superstiţios, fetiţo! Mai iei o alună?

Conversaţia avea loc la restaurantul din Grădina Botanică. Ferrand apăru printre mese şi se apropie de ei. Clipps sări cu gura:

— Nu-mi face observaţie! Trebuie să ştii că nu eu sunt de vina. Fata a ieşit de capul ei; nu aveam ce să-i fac!

— Închipuie-ţi că nu, răspunse Ferrand luând loc. Probabil a vrut să ia puţin aer: e o dimineaţă atât de frumoasă!

— Aşa, bombăni Clipps, ruinează-mi autoritatea. Eu…

— Stai şi nu mişca, băiete! Vocea lui Ferrand devenise deodată aspră.

Patru mese mai încolo, în spatele lui Clipps, un individ luase loc. Era înalt, subţire, cu un raglan bej.

— Amicul Stevens ne face o vizită, şopti Ferrand. Acum poţi să te mişti, dar nu te uita. Hei, băiete, strigă cu tărie. Plata!

La vocea lui, Stevens întoarse capul. Când văzu cele trei persoane, căscă gura de uimire. Ferrand

îşi scoase pălăria, salutându-l cu curtoazie şi făcându-i semn cu mâna.

— Ce se mai aude? îi strigă peste mese. Să mergem în mare viteză, i se adresă lui Clipps.

Până să se dezmeticească Stevens, se ridicară şi după câteva clipe, Dodge-ul micuţ al lui Clipps, ce aştepta afară, se pierduse în circulaţie.

Maşina se opri pe malul Senei, chiar în colţul pe care-l face Quai d'Orsay cu Avenue ele Bourdonnais. Acolo se afla o clădire veche şi coşcovită, pe a cărei vitrina scria în litere groase, pe vremuri aurite:

GOBET
ANTICHITĂŢI, OBIECTE, CĂRŢI DE MARE PREŢ

Clopoţelul de la uşă se agită clincănind. În încăperea plină până la refuz cu ceasornice, figurine, fotolii, vase şi teancuri de manuscrise legate, plutea un suflu înăbuşitor de praf şi mucegai. Din fund apăru un bătrânel simpatic, cu ochelari şi mers târşâit. El se apropie vesel de Ferrand.

— E o mare surpriză şi bucurie să vă întâlnesc iar, spuse el. Nu v-am mai văzut de-atâta timp! Ce mai faceţi?

Ferrand îl bătu pe spate.

— Ei, bătrâne, cu viaţa. Să mergem dincolo, se poate?

În odăiţa care da în magazin se aşezară pe un divan moale, înflorat. Ferrand îşi privi brusc cronometrul.

— Domnişoară Mousquin, i se adresă el fetei, cu o voce gravă, – evenimentele s-au precipitat. Intuiţia nu mă înşală; în lupta pe care am pornit-o, până acum sorţii de izbândă sunt încă nesiguri. Va trebui să faci tot ceea ce-ţi voi spune.

Fata îl privi cu ochii mari.

— Dumneata ascunzi unele taine pe care ar trebui să le dezvălui. În primul rând, mi-ai spus că maşina ţi-a fost împrumutată; de fapt o luaseşi pur şi simplu. Apoi, aş vrea să ştiu ce te-a legat de Roger Dük. Şi în al treilea rând, aş vrea ca în seara aceasta dumneata să părăseşti Parisul.

Geneviève Mousquin se arăta din ce în ce mai mirată.

— Poţi să vorbeşti faţă de Gobet. E de „stâncă”, după cum spune poetul. Iată, aici sunt biletele de tren, deşi aveţi maşină, dar, pentru orice eventualitate…

Clipps se sculă în picioare, ameninţător.

— Vorbeşti la plural? Deci… Ascultă… strigă el, eu unul nu plec să mă tai!

Ferrand îi înconjură umerii cu braţele.

— Dragă Clipps, fii şi tu o dată în viaţa ta un om de înţeles. Trebuie s-o duci pe domnişoara Mousquin undeva în Normandia, vei vedea în ce fel. Cred că mă cunoşti: nu dau niciodată înapoi. În acest plic ai bani şi restul instrucţiunilor.

Clipps îşi aprinse o ţigară.

— Să te ia dracu! mormăi el. Când trebuie să plecăm?

Ferrand începu să râdă mulţumit.

— Ştiam că nu m-am înşelat, puiule! La ora 11, la noapte.

— De ce trebuie să plec? întrebă Geneviève Mousquin.

Ferrand îi luă mâna într-a lui.

— Nu-ţi mai bate capul cu nimic, fetiţo. Voi rezolva şi singur cazul maşinii şi al lui Roger Dük.

Fata se roşi.

— Eu îţi spun…

— Nu, o opri Ferrand. Am vrut doar să te încerc, în curând voi afla totul. Şi către Gobet: Ce-ai zice de cafele cu caimac şi rom, aşa cum le făceai pe vremea când prindeai şoareci cu mâna prin docurile Tamisei?

După ce Gobet plecă, Ferrand le spuse celor doi:

— Nu-l ştiţi pe Gobet. Căutaţi-l în anuarul internaţional al Siguranţei din anul 1926. E trecut sub titlul: *„Inspector Secret”.*

* * *

Era duminică şi la restaurantele populare se auzeau armonici şi cântece vesele. Clipps opri maşina în faţa unui han. Un locuitor roşcovan tocmai părăsea localul; îl întrebă cât este până la Bernay. Omul se scărpină în cap.

— Bernay… mormăi el. Dincolo de Risle. Vreo şaizeci-şaptezeci de kilometri.

Clipps aruncă o privire fetei de lângă el. Geneviève dormea cu capul lăsat pe umărul lui. Din păr îi adia o aromă de castane crude.

A fost una din slăbiciunile de neiertat ale onorabilului Johnny Clipps. I-a fost milă s-o deştepte. Mulţumi omului şi ambală puternic motorul. După două ore trecu râul Risle. Geneviève dormea mereu, cu o expresie copilărească întipărită pe chipul ei drăguţ.

„Geneviève”, murmură Clipps. E un nume frumos.

O maşină îl depăşi în viteză. Avea perdelele trase la ferestre şi Clipps nu-i văzu decât linia elegantă în timp ce trecea. Entuziasmat de şoseaua pe care lunecau minunat, Clipps apăsă pe accelerator.

Un kilometru mai departe, farurile sale luminară maşina ce-l întrecuse cu câteva momente în urmă. Un individ se dăduse jos şi lucra la motor, întors cu spatele spre el.

Clipps ar fi trebuit să nu bage de seamă, dar galanteria îl obligă să oprească; scoase capul prin portieră şi strigă:

— Despre ce-i vorba?

— Habar n-am. Motorul s-a oprit deodată, răspunse celălalt, mereu întors.

Uşor, Clipps se degajă de Geneviève. Aceasta deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat? murmură ea, încă buimăcită de somn.

— Nimic… un mic ajutor pentru un „confrate”, spuse ei, dându-se jos. Cu paşi elastici se apropie de maşina cealaltă.

— Ţi-a făcut figura? glumi el. Dă-mi voie: mă pricep!

Omul se întoarse brusc spre el. În mâna lui lucea un revolver.

— Mâinile sus! porunci cu asprime.

Geneviève, care asistase la toată scena, scoase un ţipăt şi se precipită spre volan. Dar Pedro, coborât între timp, fu mai iute decât ea.

— Nu drăgălaşo, fără glume! Ai mai încercat o dată povestea – a doua oară nu se mai prinde!

Deschise portiera şi ameninţând-o cu revolverul, o sili să se dea jos.

Lui Johnny Clipps îi veni să urle de necaz. Ce dobitoc! Să cadă în cursă ca ultimul ageamiu!

— Cine-i ăsta, Stevens? îl întrebă Pedro pe omul cu şapcă.

— Naiba ştie! Vreun prieten de-al afurisitului ăla de Ferrand. Ce facem cu el?

Pedro intrase în maşină cu Geneviève.

— Trimite-l să se „plimbe” rânji dinăuntru Pedro.

Stevens şovăi o clipă, atât cât îi trebui lui Clipps să se hotărască. Ca fulgerul se aruncă la picioarele celuilalt. Revolverul acestuia trosni sec, dar glonţul trecu milimetric deasupra lui Clipps. Totuşi el nu izbândise. Saltul lui îl punea la discreţia lui Stevens şi acesta nu glumea! Cu toată forţa, îi trânti una cu gheata în creştetul capului. Clipps rămase nemişcat.

— Ce-i asta, Stevens? urlă Pedro din maşină cu chipul congestionat. Pentru a câta oară eşti gata să strici totul? Hai iute! Poate să treacă cineva!

Stevens privi trupul lui Clipps.

— Ce facem cu el?

— Arunca-l în râu, dobitocule! Repede!

Stevens îl luă în braţe şi, gâfâind, dispăru printre pomii de la marginea Risle-ului. Ajuns aici, îi dădu brânci; corpul se afundă plescăind în apă. Stevens mai stătu un moment, apoi se depărtă iute. În faţa Dodge-ului se scarpină în cap, pe urmă, hotărât, îşi goli încărcătorul revolverului în cele patru cauciucuri ale maşinii.

„Asta… dacă s-o mai întoarce!” rânji el.

Se aşeză la volanul celuilalt automobil şi apăsă pe accelerator. În curând, Bernay miji în întuneric.

6

La Paris, în apartamentul de pe Champs Elisées 156, Ferrand îşi îmbracă haina şi ieşi, învârtind cheia în broască.

Seara era plăcută şi răcoroasă. Chemă un taxi:

— La „Pinguin”, îi spuse şoferului.

Portarul îl privi fără să-l recunoască. Ferrand îi vârî în mână 20 de franci.

— Tot Şahul Persiei. Îmi place dansul la nebunie!

Înăuntru se dansa. Strecurându-se printre dansatori se îndreptă spre draperia neagră şi o dete la o parte. Avea un plan, rumegat demult.

Sala cu măşti era iar goală. Cealaltă cameră însă, era luminată. Bătu la uşă şi intră. În încăpere se aflau doi bărbaţi şi o femeie; femeia era Pepita Gonzales.

Toţi întoarseră capul miraţi. Pepita se ridică în picioare.

— Iertaţi-mă, rosti Ferrand. Doamna Pepita, nu? Îl caut pe domnul Roger Dük.

Pepita îl privi bănuitoare.

— Domnul Dük? Nu-i aici. E la dânsul acasă, în rue Pigalle. Cine eşti dumneata?

— Nu are importanţă. Presupuneţi că sunt fenomenul de la Saint Souci! Ce să-i faci?… Vechile timpuri s-au dus pentru vecie… Nu, doamnă Pepita? Insula Malta nu mai valorează acum nimic; apropo, ce-ai făcut cu negresele acelea din Tanger? Le-ai pus în circulaţie?

Pepita făcu doi paşi înapoi.

Ferrand, înclinându-se adânc, dispăru. Totul durase trei minute. Atât cât dorea şi el: trei minute, nu mai mult. Dük îl văzuse, Fletcher, Pedro şi Stevens de asemenea; cei doi de acum, împreună cu Pepita Gonzales: toată banda!

Avea şi de ce să fie bucuros Joseph Ferrand. O mulţumire lăuntrică i se oglindea în ochi.

Dacă ar fi putut să vadă ce se petrecea într-un anumit hotel din Bernay, ar fi tresărit. Dar aşa, la atâţia kilometri depărtare, mergea spre Sena, fluierând agale.

Curând, coborî la docurile murdare, pline de ulei şi de vaporaşe adormite. La o cârciumă suspectă, ghemuită între celelalte clădiri, bătu de trei ori în oblonul lăsat. După o tăcere destul de lungă, o voce cârâi din interior.

— Cine-i acolo?

Oameni buni, Taganaki.

Uşa se crăpă puţin şi în deschizătura ei se ivi figura lunguiaţă şi stafidită a unui japonez destul de bătrân. La vederea lui Ferrand, ochii mici ai japonezului deveniră înguşti ca două muchii de cuţite.

— Te-am cunoscut după voce, vorbi el peltic. Te-ai întors? Ce vrei? Poţi să percheziţionezi… dar nu ai să găseşti nimic, nimic!

Ferrand intrase înăuntru.

— Bună seara, Taganaki! Bine te-am găsit. Sănătos-voinic?

Japonezul îl privi bănuitor.

— Destul, smiorcăi el. Ce vrei?

Ferrand îl apucă de mâneca lungă a hainei.

— Hai în odaia cea mică, Taganaki. Acolo suntem mai liniştiţi.

„Odaia cea mică” era un fel de colivie îngustă de lemn în care plutea mirosul greu al opiului. Pipa se vedea că fusese stinsă de curând. Era odaia de dormit şi de meditaţii transcedentale a lui Taganaki, cel mai ales dintre aleşi.

— Ştii cu cine am vorbit mai zilele trecute, Taganaki? – începu Ferrand. Cu amicul tău Gobet.

— Gobé? tresări japonezul. Care Gobé?

Dar se vedea bine că ştie care Gobet şi că-i era frică. Ferrand râse cu poftă.

— Gobet, anticarul. Mi-a spus multe, Taganaki.

— Ce ţi-a spus Gobé? se bâlbâi japonezul. Sunt curat la cuget!

— Nu chiar aşa, mincinosule, îl apucă de nas Ferrand. Mi-a spus că-l cunoşti bine pe Roger Dük.

— Roger Dük?!

Japonezul îngheţase.

— Da. Mi-a spus că în ultimul timp ţi-a vândut opt baloturi; pe ele scria: mazăre, soia, linte, dar în fond conţineau cu totul altceva: un fel de boabe ce se ţin în pipe, după ce în prealabil au fost bine ţinute în flacără – şi din care inhalezi fumul, atunci când vrei cu tot dinadinsul să întrezăreşti lucruri pe care altfel nu le-ai putea vedea!

Japonezul făcu un gest.

— Da? tună vocea lui Ferrand, şi-i strânse şi mai tare nasul între degete.

Japonezul căzu pe patul de lemn tremurând.

— E adevărat, bângui el.

Ferrand îl privi fix.

— Spune cum a fost, Taganaki. Dar iute, că vreau să trec şi pe la camerele tale cu un singur pat.

— Roger Dük lucrează de mult cu nune. Trimite pe argentinianul burtos să vorbească şi să încaseze banii. Eu plătesc mult, mai mult ca oricare! Îmi dă opiu şi morfină. Nu ştiu de unde îl aduce… sunt în cutii de conserve: 100 cutii de balot. 60 sunt cu opiu însemnate. 40 sunt conserve adevărate… dacă se face percheziţie, le arăt conserve de fasole, adevărate. Eu nu fac râu, eu sunt japonez, vând opiu… ce să fac?

Ferrand începu să râdă.

— Nu, Taganaki… Şi eu şi „Gobe” cum îi spui tu ştim ce faci cu banii şi unde îi trimiţi. Şi ca tine mai sunt alţii, sute şi zeci de Taganaki, care fac acelaşi lucru, pentru ca stimabilul Hiro-Hito să poată dormi pe patul lui căptuşit cu flori de lotus visând ştii tu ce, zăngănit de arme!

Taganaki îl privea îngrozit.

— Îţi vine şi ţie rândul, n-avea grijă, îi spuse cu răceală, Ferrand. Haide, dă-i drumul!

Taganaki nu se împotrivi. Se ridică şi trase de un chepeng.

— Tu întâi, porunci Ferrand.

Curând se aflară pe un coridor mucegăit în care dădeau o mulţime de uşi. Japonezul deschise cu precauţie una. Pe o saltea, într-o odăiţă îmbâcsită de fumul cu miros dulceag al opiului, zăceau lungiţi trei indivizi, trăgând din pipe.

— Americani, şopti Taganaki. Marinari americani. Ei fumează toată marfa. Stricaţi şi bătăuşi. De unde au bani? Îi fură? Plătesc bine. Cel mai mult.

Deschise altă uşă. O femele sticlea ochii spre tavan. Un bec roşu ardea într-un colţ. În fiecare odaie, acelaşi lucru; şi pretutindeni, aerul îngreţoşat de opiu.

Sus, Ferrand îi spuse japonezului:

— Adu-mi o mostră din cutiile de conserve. Taganaki scoase de sub pat trei cutii. Dintre ele alese una însemnată cu o floare.

— Asta-i cu morfină, spuse el. Nu-mi faci nimic, nu-i aşa? Roger Dük e de vină… eu vând opiul! Şi dacă fumez e vreun păcat?

Ferrand privi cu atenţie cutia.

— O deschid acasă, rosti el. Mă conving dacă ai minţit sau nu. Când ţi-a adus Dük ultimul transport?

— Acum trei zile.

— A venit el sau altul?

— Nu, el trimite mereu pe Pedro, cu Stevens. Pedro era foarte grăbit… m-a şi înjurat! Mi-a spus să fiu mai vioi că n-are timp… Trebuia să plece în Normandia, aşa a spus.

Ferrand ciuli urechea.

— În Normandia! Eşti sigur?

— Foarte sigur. A şi spus că pleacă noaptea la unsprezece.

Proferând un blestem, dintr-un salt, Ferrand ieşise afară.

În goană, opri un taxi şi-i dădu adresa din Av. Champs Elisées 156. Se năpusti pe scări, sărindu-le câte patru. În apartamentul lui Johnny Clipps, o telegramă se strecurase sub uşă, azvârlită de factorul poştal ce o pusese acolo găsind uşa încuiată.

Ferrand se aplecă şi o ridică grăbit. Era expediată din Bernay, la o sută de kilometri de Lisieux.

Fără s-o deschidă, Ferrand murmură emoţionat.

— Clipps băiete, eşti adorabil!

Într-adevăr, telegrama conţinea aceste fraze:

„Fata în siguranţă. Pedro spumegă cameră hotel „Vis de vară" Bernay. Ruta Lisieux. Trimis telegrama identică Dük.

Clipps".

7

Cu trei zile în urmă. Noaptea, la câţiva zeci de metri de mal, în plin râul Risle, se petrecea un lucru foarte ciudat. Mai întâi, din valuri ieşi o mână ce se agita cu furie, apoi alta. În sfârşit un cap, care sângera abundent. Cu sforţări gâfâite, posesorul mâinilor şi al capului ajunse la mal. Era complet îmbrăcat: ajuns pe mal, omul se trânti în iarba moale, gemând înăbuşit. Sângele care-i năclăia faţa, scurgându-se dintr-o rană din creştetul capului, nu se oprise. Cu greutate îşi scoase haina udă şi cămaşa, pe care o rupse în fâşii largi, cu care îşi bandajă, de bine de rău, capul.

Apoi se târî pe spate cu ochii închişi. Liniştea era desăvârşită. Johnny Clipps scoase o înjurătură. Tot trupul parcă-i ardea în flăcări. Brusc, sări în sus şi împleticindu-se, fugi până la şosea: maşina încă se mai afla acolo, cu pneurile desumflate, în mijlocul drumului.

Clipps se aşeză pe scara automobilului, gânditor. Îi trebuiau pe puţin cinci ore ca s-o repare – fata fusese luată, dusă cine ştie unde, el rănit… Ce să facă? Ce-o să zică Ferrand?

După două minute, porni înainte pe şosea. Curând, o camionetă încărcată cu sticle de lapte condensat, îl ajunse din urmă.

Conducătorul opri lângă el şi-i strigă vesel.

— A dumitale era maşina? Da' ştiu c-ai potcovit-o bine! Dar… ce ai la cap, omule? Eşti rănit! Şi ud leoarcă!

Îngrijorat – se dase jos şi se apropiase de el. Clipps îi trase o minciună, pe care celălalt se făcu că o înghite sau o înghiţi pe neaşteptate; îi crăpaseră pneurile, naiba ştie cum se apropiase de râu şi căzuse. În cădere, îşi spărsese capul de un bolovan…

Şoferul plescăi a mirare.

— Unde mergi? Suie-te. Eu mă duc la o fermă, la câţiva kilometri de Bernay, cu lapte. Pot să te las în Bernay: e tot ce pot face pentru dumneata. Cât despre „rablă”, fii fără teamă. Mâine ţi-o găseşti în acelaşi loc; garantez pentru asta!

Clipps se sui lângă el şi maşina se urni greoi, duruind. Clipps gândea cu înfrigurare. Deodată îşi aduse aminte de ceva… da, evrika! Ferrand îi dase o scrisoare către un individ din Bernay, la hanul „La trei stejari”. Scrisoarea se afla în portofel, în haină! Muiată bine, dar acolo era! Începu să fluiere. După o jumătate de oră maşina se opri.

— Am ajuns în Bernay, îi spuse omul de lângă el. Eu o iau la dreapta. Unde vrei să ajungi?

Clipps îl întrebă de hanul „La trei stejari”.

— „Trei stejari”? făcu şoferul. Ei ştii că ai noroc? E lipit de ferma unde mă duc eu! îl cunoşti pe Francois?

Habar n-avea cine-i Francois, dar dădu din cap.

— Da, spuse el. E un prieten din copilărie. Înălţăm zmeul împreună.

Hanul era întunecat. Clipps bătu de câteva ori în uşă. Trecură câteva minute şi se auzi un scârţâit de trepte şi o cheie răsucindu-se în broască. Uşa se deschise şi apăru un individ bine legat, cu o bărbuţă neagră. Îl lumină cu felinarul şi dădu să închidă din nou.

— Nu mai sunt camere, rosti el gros.

Clipps se vârî în deschizătura uşii.

— Nu prea eşti ospitalier, şefule! Am o scrisoare pentru dumneata.

Bărbosul privi mirat.

— O scrisoare? De unde?

— De la Ferrand.

Bărbosul ridică repede felinarul.

— Dă-o iute încoa!

Cu gesturi grăbite, deschise plicul. Când termină, îl apucă de mână.

— Poftim înăuntru şi iartă-mă. De ce nu mi-ai spus mai iute cine eşti şi cine te-a trimis? Unde-i

fata? Au răpit-o?

Clipps dădu din cap. Bărbosul se întunecă.

— Hm! asta-i rău… foarte rău. Povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

Francois îşi încrucişa braţele după ce celălalt termină de povestit.

— Încurcătură mare spuse el încet. Ai făcut mare greşeală. Iartă-mă că-ţi spun acest lucru, dar meseria mă obligă: eu sunt agentul „X 76”.

După aceea îl conduse sus la etaj, unde-l spălă pe cap, îl unse cu tinctură de iod şi-i făcu un bandaj din tifon curat.

— Aşa, acum eşti băiat frumos! Putem să făurim nestingheriţi un plan de luptă; cred că e mai bine ca dumneata să te culci… Mâine dimineaţă, odihnit, vom vedea ce-i de făcut.

Clipps adormi imediat.

A doua zi de dimineaţă, Francois năvăli la el în odaie.

— Victorie! De trei ori victorie, urlă el, ca scos din minţi. I-am găsit!

Clipps căscă gura, cu ochii holbaţi.

— Da, i-am găsit! Sunt aici, în Bernay! La hotelul „Vis de vară”!

Aşezat pe pat Francois îşi mângâia mândru bărbuţa. Stătură la sfat. În timpul zilei, n-ar fi avut niciun rost o încercare de eliberare a fetei. Trebuia aşteptată noaptea. În hotel va intra Clipps; îi cunoaşte pe cel doi bandiţi. Francois va aştepta afară.

* * *

Noaptea fără lună făcea întunericul să fie de nepătruns. În faţa hotelului „Vis de vară” din Bernay, Johnny Clipps şi Francois se opriră nemişcaţi. Străduţa era pustie. Doar maşina lui Pedro staţiona nemişcată la poarta hotelului.

Clipps sări zidul grădinii din dos a hotelului. Uşa nu-i rezistă; se trezi într-un hol mare, tapisat cu covoare şi plin de o mulţime de fotolii şi măsuţe

de fumat. Holul era în întuneric, dar în fund, în camera portarului, se vedea lumină.

La zgomotul uşii, portarul, care se trântise în pat, ridică ochii nepăsător, dar sări în picioare imediat.

În prag, Johnny Clipps, fioros, aşa cum era cu capul bandajat şi ţinând o mână în buzunarul hainei ce luase o formă ascuţită, ca şi când ţeava unui revolver pândea acolo necruţătoare, îi şopti ameninţător:

— Fără vorbă! Altfel… Sunt aici trei persoane, doi bărbaţi şi o femeie blondă?

— Da, se bâlbâi cel întrebat. Da… doi domni, unul gras, altul slab, şi o domnişoară speriată, cam bolnavă.

— Ce camere au luat?

— Camera 26, spuse celălalt, după o clipă de gândire. O singură odaie.

Clipps se apropie de el zâmbind. Ca o catapultă, pumnul lui izbi direct, precis. Lovit în colţul bărbiei omul se întinse pe pat, oftând.

— Mii de scuze, şopti din nou Clipps. Ai nişte mustăţi tare simpatice.

Găsi o frânghie şi-l legă strâns de mâini şi de picioare, după care îi puse căluş. Apoi îl legă de pat, învelindu-l cu plapuma până la bărbie şi stinse lumina.

Sui treptele uşor şi se găsi pe un coridor slab luminat de câteva becuri albastre. La numărul 26 bătu de câteva ori. Un moment fu linişte. După aceea se auzi vocea lui Stevens:

— Cine e?

— Portarul, răspunse răguşit Clipps.

Uşa se deschise şi Stevens apăru. Ca fulgerul, Clipps îl apucă de umeri şi-l trase afară. Odată, de două ori, pumnul lui se destinse. Stevens se făcu moale.

Din cameră, Pedro întrebă mirat:

— Ce e, Stevens? – şi după o secundă se ivi şi el.

Clipps îi dete drumul lui Stevens şi-i arse una cu sete, lui Pedro, după ureche. Apucându-i apoi pe amândoi de subţiori, intră în cameră, încuind uşa după el. Totul se petrecuse în câteva secunde.

La vederea lui, Geneviève se ridică de pe scaun. Faţa ei strălucea de o bucurie neţărmurită.

— Lasă sentimentalismul, o opri cu asprime Clipps. Ajută-mă să-i leg!

După ce făcu şi treaba asta, îi aşezară pe câte un scaun.

— Îşi vin în fire, zise Clipps.

Ca la o comandă, cei doi deschiseră ochii. Când îl văzură, înjurară în acelaşi timp, zbuciumându-se în legături.

— Oh, se scandaliză Clipps, – ce vorbe urâte vă mai ies din gură. Asta-i educaţia pe care ai primit-o, Pedro? Ştiam că închisoarea de la Corumba şlefuieşte oricum!

Pântecosul îl privi cu ură. Stevens lăsase capul în piept. Clipps îl cotrobăi prin buzunare; le luă revolverele şi banii şi fluieră admirativ.

— Bine echipaţi. Acum să stăm puţin de vorbă.

Geneviève îi puse o mână pe umăr.

— Eşti rănit, Johnny! Oh, dar… – murmură ea speriată. Îi spunea pe numele mic, pentru întâia oară.

Clipps zâmbi:

— Zău? Eu credeam că sufăr de măsele!

Şi către Pedro:

— Nu înţeleg ce-i povestea asta cu domnişoara Mousquin? Umblaţi după ea până vă ies ochii din cap. Foarte ciudat.

Pedro începu să asude; în sfârşit, se decise să vorbească;

— Fata ne era ca un zălog, gâfâi el. Ea ştia că Dük îi omorâse tatăl, dracu' ştie cum aflase! A vrut să spună totul; ultima oară a auzit prin uşă întredeschisă o conversaţie între Dük şi altcineva, în urma căreia a fugit. Habar n-am de ce a ajuns la

mare. Ascultă, – horcăi el, – ce-ţi spun cu e adevărat. Totul e adevărat! Ştie şi Stevens!

Geneviève Mousquin se făcu albă. Clipps o privi cu coada ochiului.

— Să ne cărăbănim cât mai e timp; poate că Dük e pe urmele noastre, a doua oară mă face „creier pané”!

Îi legă pe amândoi spate în spate. Legăturile erau strâns înnodate de geamantanul greu cu colţurile nichelate al lui Stevens, de pe dulap, aşezat deasupra capetelor lor în echilibru instabil.

— O inovaţie personală, râse Clipps. La cea mai mică mişcare, geamantanul le cade în cap. N-au altceva de făcut decât să-şi mărturisească păcatele. Şi să se înjure reciproc de deşteptăciunea cu care i-a înzestrat natura. La revedere, pe curând Pedro!

În câteva secunde au fost afară din hotel. Lângă maşina lui Pedro, un poliţist sta de vorbă cu François. Clipps simţi tremurul braţului Genevièvei.

Calm se îndreptă spre maşină, scoase o sârmă mică din buzunar şi o introduse în broasca portierei. François era alb; poliţistul nu observase nimic. Un minut se scurse greoi. Clipps începu să râdă.

— Am un ghinion fantastic, i se adresă el lui François, cu o voce sigură. Mi-am pierdut cheile – şi acum mă căznesc s-o deschid cum pot… na!

Uşa cedase. Cu un zâmbet natural se urcă în automobilul lui Pedro, cu Geneviève lângă el, şi întinzându-i mâna lui François:

— Frumoasă seară, nu? Mai ales când iubeşti…

Şi-şi sărută tovarăşa pe obraz. Apoi ambală motorul…

8

Telefonul sună prelung în biroul mare din rue Pigalle. Dük ridică receptorul.

— Alo! Pepita? Bine, dar de ce n-ai venit? La celălalt capăt al firului, vocea se auzi înăbuşită:

— Ferrard e aici! Ce să fac?

Lui Dük îi sticliră ochii. Figura lui deveni rea şi colţuroasă.

— Viu imediat, spuse el punând receptorul în furcă.

În camera ei de la etaj, Pepita fuma nervoasă, trântită pe divan. La vederea lui Dük, se repezi spre el:

— Roger, individul e aici!

Şi-l târî spre un colţ al zidului, unde dete un tablou la o parte: o deschizătură dreptunghiulară comunica cu barul de jos, chiar sub tavan. De-aici, de la acest dreptunghi ce părea celor de jos un inofensiv ventilator, Dük şi Pepita, apropiindu-şi capetele, priviră atenţi.

La gheridonul de lângă orchestră, Ferrand sorbea tacticos dintr-un pahar de vermut. Luminile din bar erau stinse, căci începuse programul. Cu un scrâşnet, Dük îşi scoase revolverul, ochi şi trase în chipul aflat în plina bătaie a reflectorului.

Paharul din faţa lui Ferrand se făcu praf. Ca fulgerul acesta se sculă şi cu paşi repezi se îndreptă spre uşa mascată de draperia neagră.

În mână ţinea strâns pregătit pistolul. Hotărât se năpusti pe scări şi izbi cu toată forţa trupului uşa din fund. După cum se aştepta, era încuiată.

— Deschideţi, urlă el.

Uşă se deschise brusc. Roger Dük şi Pepita se iviră în faţa lui Ferrand. Dük făcu pe miratul.

— Dumneata? Ce cauţi aici?

Încet, cu revolverul în mână, Ferrand pătrunse în cameră, dându-l uşor la o parte. Aici îşi roti

ochii jur-împrejur, ca să şi-i oprească insistent asupra unui tablou ce era rezemat de podea, în dosul unei măsuţe. Îngenunche şi-l mişcă din loc: apăru o gaură, dreptunghiulară, prin care răzbăteau până la ei aplauzele celor din bar.

Ştergându-şi pantalonii, se ridică, jucându-şi revolverul în palmă.

— Mii de scuze, murmură el încetişor. Mii de scuze… credeam că mi-am uitat aici, acum câteva zile, jobenul. Dar în locul lui, am descoperit un fel de poligon de tras la ţintă. Bună seara.

* * *

Roger Dük părăsise „Pinguin”-ul imediat după ce lovitura dase greş. În ochii lui lucise acelaşi venin ca atunci când, de la aceeaşi deschizătură, trăsese asupra lui Gartens. Numai că acela se lungise liniştit pe parchet, cu o găurică mică şi roşie în tâmplă. Gartens fusese prea vorbăreţ; el o denunţase pe Pepita, cu câţiva ani mai înainte.

Cu paşi grăbiţi, Dük se îndreptă spre Sena. În spatele lui, la câţiva paşi, Ferrand păşea rar, înăbuşindu-şi mersul cu tălpile de cauciuc. În faţa casei, Dük se opri, cotrobăind prin buzunare după cheie. Atunci se apropie de el Ferrand.

— Ce faci, Dük? începu el.

Dar se părea că Dük, numai la auzul acestui timbru mieros, înnebunise subit. Întors spre Ferrand, se aruncă gâfâind asupra lui. Ferrand îl primi cu palmele deschise, zâmbind. Mâna dreaptă izbi după ureche, în timp ce stânga îi prinsese braţul răsucindu-i-l viguros. Cu un urlet Dük îngenunche pe trotuar. Fără să-i dea drumul, Ferrand îi spuse sever:

— Lasă fleacurile! Sus, băieţaş!

Se priviră drept în ochi.

— Vreau să stau de vorbă cu dumneata, Dük. În tihnă şi pe îndelete. Eşti de acord?

În apartamentul lui Dük, Ferrand se trânti într-un fotoliu şi-şi încrucişă braţele.

— Ascultă, întâi voi vorbi eu; nu va ţine mult, câteva minute doar. Acum câţiva ani, o cantitate apreciabilă de opiu şi morfină a năpădit piaţa franceză. Era „made în U.S.A.”, vedeai după ambalaj acest lucru. Fracis d’Ours şi Claude Partin se împuşcară şi afacerea trebuia să fie muşamalizată. Exista pe atunci, la unul din departamentele poliţiei, un individ care, la vestea morţii acestor doi oameni, a ridicat gânditor din sprâncene. Dosarul de pe biroul lui conţinea trei nume: Roger Dük-Ger Gât-Spart, Pedro Alvarez, şi… Charles Mousquin.

A răsfoit filele dosarului cu luare aminte şi o după-amiază întreagă n-a părăsit încăperea în care se afla. La ora 10 noaptea a ieşit din odaia îmbâcsită de fumul de tutun, dar… era prea târziu. Sub Pont des Arts fusese pescuit cadavrul unui om. O jumătate de obraz îi era desfigurată de o cicatrice veche, ce-i închisese aproape un ochi; capul de-abia-i atârna de trup, despărţit prin câteva lovituri dibace de cuţit. Deşi nu purta galoanele pe umăr, uniforma albastră şi pumnalul de aur la şold, a fost recunoscută de o singură persoană; de omul care cu câteva ore mai înainte, părăsise poliţia. Cel omorât, dacă ar mai fi putut vorbi, ar fi răspuns la numele de Charles Mousquin.

Dük holbă ochii; pe figură i se întipări o expresie de teroare. Saliva îi apăru în colţul buzelor.

— Da, Dük, continuă Ferrand, visător. Şi singurul care ştia lucrul acesta a fost cel de la poliţie. Ştia cine-i victima, dar ştia şi cine-i asasinul. Totuşi a tăcut. De ce? Fiindcă i s-a interzis să mai continuie cercetările. De ce? Ştii bine de ce, Dük!

O săptămână după aceea, Leon Fallet îşi dete demisia. Trei zile după, se „sinucidea”, cuminte şi fără vâlvă. Cel puţin aşa a declarat. Eu însă, care îl cunoşteam pe Fallet mai bine ca oricare altul, am

priceput că „cei de sus”, l-au pur şi simplu asasinat. Pricepi?

Ferrand îşi scoase pipa stinsă din gură.

— Da, Dük, repetă el ca şi întâia oară. Leon Fallet, tu ştii, a fost înaintaşul lui Prosper Lysson jr., şeful poliţiei secrete din acest oraş, şi unul din bunii mei prieteni. Din umbră, un om căruia i se spunea „Ger-Gât-Spart” hohotea, frecându-şi mâinile. De atunci au trecut zece ani, Dük. Zece ani de aşteptare. Îţi repet: Leon Fallet a fost prietenul meu.

Roger Dük înghiţi în sec şi începu să tremure.

— Asta-i povestea. E rândul tău acum. Ce-ai de gând? Vezi… Eu le ştiu pe toate.

Dük rosti cu greutate:

— Abuzezi de… de…

— Nu, negă grăbit Ferrand. Vă cunosc pe toţi acum: pe tine, pe Pedro, pe Pepita, pe Stevens şi pe Fletcher. E sistemul meu – poate-i o greşeală… poate! Ce, ai împotriva Genevièvei Mousquin?

Dük îşi trecu mâinile pe faţa înăduşită.

— Eu n-am nicio dovadă palpabilă, Dük, – continuă Ferrand. De aceea mă şi port astfel. Prima fază intimidarea. A doua: verificarea prezumţiilor şi a probelor; a treia: executarea. Noi suntem acum la a doua fază. Ce vrei cu fata lui Charles Mousquin?

Dük îl privi cu ură.

— N-am să-ţi răspund, horcăi el. Şi acum fă cu mine ce vrei!

Ferrand se ridică oftând, în picioare.

— Ştiam răspunsul; şi-ţi voi mai spune ceva, Dük. Eşti un om bogat, cu o bogăţie făurită din jafuri, escrocherii şi asasinate. Societatea în care trăieşti te tolerează fiindcă nu te cunoaşte sub adevăratul aspect – şi chiar dacă ţi l-ar cunoaşte, ar închide ochii, fiindcă banul tău cumpără sufletele, conştiinţele şi caracterele.

Oameni ca tine trebuiesc stârpiţi din rădăcini, fără niciun fel de îngăduinţă. Te-am doborât, Dük

– iar pentru crimele şi ororile săvârşite de tine, voi avea o singură satisfacţie: aceea de a asista la ghilotinarea ta, ca asasin al lui Charles Mousquin, Harry Gartens şi Leon Fallet. În mod indirect, de a fi cauzat moartea lui Claude Partin şi Francis d'Ours; de-a fi încercat în două rânduri o tentativă de răpire asupra fetei lui Mousquin şi o tentativă de asasinat asupră-mi; pentru faptul de a fi traficant de stupefiante şi tăinuitor de trafic de carne vie! Data mea, a executării, e fixată pe ziua de 29. Suntem în 27: mai ai două zile.

Ferrand era palid.

— Cine… cine eşti dumneata? şopti Dük.

— Nu ştiu dacă ţi-ar spune ceva numele meu, Dük. Consideră-mă drept cine sunt, adică Joseph Ferrand.

9

Trecuse o zi. Ne aflam în 28 iulie, pe la 6 după-amiază. Pepita era la Dük.

— Ce-i de făcut, Roger? izbucni ea. Ne am prins în laţ.

Dük se opri în faţa ei şi o privi atent.

— Nu-i de făcut nimic. Mâine mergem să prindem ultimul transport, cel mai primejdios dintre toate, şi pe urmă o ştergem. Dar mai înainte, într-un fel sau în altul, trebuie să-i facem de petrecanie lui Ferrand.

— Mie mi-e frică de el, Roger.

Dük umplu două pahare de coniac şi-i oferi şi ei unul.

— N-are de ce, scumpa mea, sorbi el lacom lichidul tare. Se apropie de ea, aşezându-se pe divanul căptuşit cu perne. Înconjurându-i umerii cu braţele, o privi drept în ochi.

— Cu banii pe care-i vom lua, ne vom făuri un „rancho" în Texas sau pe colinele din Montevideo, unde vom fi numai noi doi – auzi, Pepita? Nu ne va mai supăra nimeni… Îmi cunosc eu „prietenii" din America!

* * *

Ferrand mesteca rar felia de şuncă din faţă. Din când în când ducea paharul la gură – un pahar cu apă gazoasă – şi sorbea câte o înghiţitură, preocupat.

După ce mâncă, se sculă în picioare şi începu să se învârtească prin cameră. Privirile îi căzură pe calendarul din perete: 29 iulie. Astăzi toate datele culese de el trebuiau verificate. O jumătate de oră se plimbă astfel, cu mâinile la spate şi cu fruntea încreţită. Apoi ieşi şi se îndreptă spre locuinţa lui Dük. De cele câteva ori cât fusese la el, ajunsese să cunoască bine topografia locului. Coti colţul. În spatele garajului exista o maşină de serviciu; ziua,

câţiva negustori ambulanţi îşi instalau aici tarabele cu mărunţişuri. Seara, locul era gol, umbrit de câţiva arţari. Din depărtare se auzeau bufnituri înfundate – şi pentru câteva secunde, cerul se lumina orbitor, arătând norii întunecaţi, îngrămădiţi la orizont.

„O să plouă, se gândi necăjit, Ferrand. Şi eu care nu mi-am luat umbrela!”

Uşa era deschisă. Trepte suiau spre etaj şi altele coborau la subsol. Cele dinspre etaj duceau probabil înspre serviciile de gresaj şi spălat. Pe Ferrand îl interesau cele din bezna subsolului.

Îşi scoase lanterna din buzunar şi, cu precauţie, coborî treptele. Curând ajunse într-un fel de cămară de beton. Plimbă lanterna pe pereţi: erau absolut goi, afară de cei din fund, unde o sumedenie de obiecte zăceau claie peste grămadă – o scară, un maldăr de bluze, sfoară, câteva găleţi, anvelope de cauciuc distruse şi o capotă de automobil turtită. Ferrand observă în peretele din dreapta o fereastră destul de largă, capabilă de a permite trecerea unui om obişnuit; deschizătura era astupată cu un oblon.

Fără zgomot, trase scara şi o rezemă de perete. Pipăi uşor oblonul şi-şi dete seama că era întredeschis. Strângând din fălci, îl împinse binişor la o parte şi aşteptă. Nu surveni niciun incident.

Cealaltă cameră era cufundată în întuneric; o lumină grăbit. Zări o masă lungă în mijloc, rafturi pe pereţi, aparate din sticlă, cutii cu substanţe chimice. Se afla într-un laborator.

Înăuntru nu se găsea nimeni. Opintindu-se din răsputeri, Ferrand reuşi să-şi treacă umerii prin deschizătura oblonului, şi – după câteva momente – sărea în mijlocul laboratorului, cu revolverul în mână.

În fund, o enormă maşină „Wimthurst” bâzâia monoton. Ferrand se feri să aprindă lumina şi cu lanterna, cercetă amănunţit încăperea. Nu găsi nimic interesant. Majoritatea, eprubetelor

conţineau esenţe de uleiuri şi benzină rafinată. Totuşi i se păru ciudat; desigur, tot aici îşi depozita Dük şi baloturile cu stupefiante. Dar n-avea timp de pierdut. Uşa laboratorului cedă uşor. Sui treptele şi se trezi în faţa unui zid mat, pe care-l ciocăni uşor: suna a gol. Pipăi zidul şi scoase o exclamaţie. Jumătate din perete se roti spre dreapta – şi făcu loc unei uşi. Cu revolverul gata pregătit, păşi dincolo de el. Odaia întunecată îl primi fără niciun zgomot. Aprinse din nou lanterna. Era în biroul lui Dük, acelaşi în care stătuse cu două zile mai înainte, de vorbă cu el. Fascicolul lanternei se opri pe o hârtie mototolită ce zăcea pe o masă. Era adresată unui anume Hurst şi suna astfel:

Ia avionul de 3. Ne găsim la cabană sau la locul ştiut, aproape de St. V. en C.

St. V. en C… St. V. en C… St. Valéry en Caux! Aici se omorâse sau mai bine zis fusese omorât Francis d'Ours!

În goană năvăli afară. În faţa lui Prosper Lysson jr. şeful poliţiei din Paris, Ferrand spuse grăbit totul. Omuleţul pleşuv, pe care tocmai îl apucaseră măselele, holbă ochii şi-l privi ca pe un nebun.

Dar telefoanele spre Saint-Valery en Caux, zbârnâiră totuşi. Poliţia de acolo luă largul mării într-o goană infernală. Însuşi Ferrand, în automobilul personal al lui Lysson, goni spre mare, cu o sută douăzeci de kilometri pe oră.

În aceeaşi dimineaţă, Roger Dük şi Pepita Gonzales se suiseră în avionul spre Fécamp.

La prânz avionul ateriză pe micul aeroport de lângă sat. Acolo îi aştepta un automobil, ce se îndreptă în direcţia St. Valéry en Caux. După trei sferturi de oră lăsă drumul principal şi coti pe o alee cu pietriş, oprindu-se în faţa unei cabane luxoase de lemn. Înăuntru ei se aflau doi bărbaţi; ei îi strânseră mâna lui Dük şi se înclinară în faţa femeii.

— Domnul van Ommen şi Reginald Hurst, – făcu prezentările Dük. Whisky? Şampanie? O oranjadă? Ştiu că eşti un anti-alcoolic convins, – i se adresă englezului uscăţiv, cu mutra de şobolan.

Discuţia se însufleţi curând.

— Domnilor, începu Dük, astăzi vom forţa canalul. Nu ne putem gândi la un risc prea mare. Ce vase avem?

— „Pescăruş” şi „Fluturele”, rânji Hurst. Iahturile mele personale, cu oameni de încredere. Toţi sunt recrutaţi de prin închisori.

— Ne-am strâns pentru ultima oară aici. De-acum încolo, toate drumurile noastre se despart. Nu mai avem nimic de împărţit; suntem bogaţi, am fi putut fi şi mai şi… dar – Dük se opri şi scrută pe fiecare în parte – suntem descoperiţi!

Hurst tresări; van Ommen zâmbi, muşcând vârful unei havane.

— Un anume Ferrand e pe urmele noastre, – continuă Dük. Îi plâng soarta! Să bem domnilor, pentru izbânda noastră!

Toţi se ridicară în picioare şi ciocniră cupele.

La ora 8, maşina încărcată cu Dük, Pepita, van Ommen şi Hurst o porni spre St. Valéry en Caux. La 25 de kilometri intră în stufăriş, unde opri. La câteva sute de metri depărtare, mugetul mării vuia neîntrerupt. Începuseră să cadă picături. Se apropia ploaia. Într-adevăr, după puţin timp, ea se abătu asupra coastei, încărcată cu ceaţă şi vânt. Siluetele a două vase se clătinau pe valuri. Nat, şoferul lui Dük, scoase un fluierat puternic. O barcă se lăsă de pe puntea celui mai apropiat dintre iahturi şi în zece minute tot grupul se afla pe „Fluture”.

Cele două vase porniră, clătinate de furtună. După o jumătate de oră, în salonaşul cochet de sub puntea de comandă, Dük sări în picioare alb ca varul. Mugetul cunoscut al vedetelor poliţiei de coastă izbucnise brusc din ceaţă.

Toţi oamenii se aflau pe punte. Ploaia încetase. Luna ivită din norii negri lumina slab valurile. La

câteva sute de metri, reflectoarele vedetelor pironeau siluetele „Fluturelui” şi a „Pescăruşului”. Primul proiectil de avertisment trecu pe deasupra catargului acestuia din urmă, căzând în valuri.

— Înainte! urlă Dük. Viteză maximă.

„Fluturele” se întoarse în loc şi începu să gonească spre apus. „Pescăruşul” îl imită. Pepita privea îngrozită, rezemată de braţul lui Dük. Ţăcănitul mitralierelor cu tragere lungă ale poliţiei şfichiuiau apa; micile obuze rupseră cel de-al doilea catarg, de pe „Fluture”. Sub el muriră Horst şi doi marinari.

Coasta era acum la 15 kilometri distanţă. Dük se năpusti în cabină, târând-o pe Pepita după el. O ploaie de obuze lacrimogene căzu pe punte, făcând ţăndări cabina pilotului.

Vasul îşi pierdu direcţia şi se lăsă în voia valurilor. Vedetele trăgeau neîncetat, din ce în ce mai aproape. „Pescăruş“ se înclină pe o coastă: pe punte flutură o legătură albă.

După un sfert de oră, pe mal, Ferrand privea gânditor figura înăduşită a lui Dük; lângă el, Pepita şi van Ommen abia se mai ţineau pe picioare. Olandezul primise un glonte în umăr.

— Bună seara, Dük, rosti Ferrand, apropiindu-se de el. M-am ţinut de cuvânt: azi suntem în 29. Nu-mi pare rău… a fost o noapte frumoasă, ce zici?

EPILOG

Prosper Lysson jr. îşi trecu mâna peste chelie privindu-şi semnificativ secretarul. La fereastră, cu spatele spre el, un bărbat înalt bătea toba cu degetele pe sticla mată. În cele două fotolii de lângă birou, Johnny Clipps şi Geneviève Mousquin zâmbeau.

— Ascultă Ferrand, începu Lysson…

Ferrand se întoarse încet. O umbră îi trecu peste chip.

— Nu insistaţi. Hotărârea mea e luată și rămâne luată.

— Dar de ce, omule? se indignă şeful poliţiei secrete din Paris. Dumneata nu eşti încă bătrân, Ferrand! Nu vei fi niciodată! Îţi acord…

Ferrand îl opri cu un gest.

— Îmi pare rău, nu pot.

Se apropie de birou şi-şi rezemă mâinile de el.

— Nu pot, repetă el. Am plecat acum zece ani de-aici, din acelaşi birou, din faţa altcuiva însă, cu o hotărâre neclintită. Da, se poate să fi fost mai tânăr atunci… Se spune că spre bătrâneţe omul îşi schimbă părerile şi felul de a fi; cu mine e exact invers! Gândurile de atunci au prins rădăcini trainice în conştiinţa mea – şi nimeni şi nimic nu mă poate schimba! Pricepi, d-le Lysson? Există încă, printre altele, multe afaceri clasate din ordin superior şi mult prea mulţi oameni „influenţi” care sub adăpostul legilor comit crime şi fărădelegi! Nu pot – repetă el visător. Aşa cum se petrec lucrurile acum, ceea ce i s-a întâmplat lui Fallet, mi se poate întâmpla şi mie. E foarte simplu să apari şi să spui: închide afacerea şi dosarul, până când îţi vom spune noi s-o iei de la capăt… dacă îţi vom mai spune, fiindcă…

Pentru acest „fiindcă”, d-le Lysson, vă repet cu hotărâre: NU! Nu vă primesc propunerea de a

intra în poliţie!

Lysson jr. îşi încruntă sprâncenele.

— Bine, dar atunci de ce…

— De ce m-am ocupat de afacerea stupefiantelor? Ca să răzbun moartea prietenului meu Fallet, care a fost victima intereselor superioare.

În faţa lui Clipps, se opri.

— Ştiu: vrei să te însori. Bine faci. Îţi doresc noroc. Şi către Geneviève:

— Să-l ţii din scurt şi să-i interzici să mai citească romane poliţiste.

Cu paşi mari ieşi afară. În coridor îşi destinse trăsăturile şi începu să râdă încetişor, aprinzându-şi pipa.

Pufăind alene, coborî treptele masive de marmură şi se pierdu în furnicarul de lume de pe stradă.

SFIRŞIT

[1] Ce doriţi, domnule?

CUPRINS

Table of Contents